

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 88 - 25 Kuruş

18 - Ocak - Çarşamba - 1950

ÇOK ÜZGÜNÜM MİSTER MAKİ.. VALİ NİŞANLIM YÜZ-
YÜZBASİ SULLIVAN MI? SE- BAŞI SULLIVANI HAP-
BEP NEYMIŞ MİS HELEN? SETMIŞ

BİLMEM.. EMİR BÜ-
YÜK BİR MAKAMDAN
VERİLMİŞ.. BELKİ BİR
DÜK EMİR VERMİŞTİR..

KİMDEN BAHSETMEK İSTE-
DİĞİNİZİ ANLADIM. LONDRA'DAN
DÜN TAYYAREYLE GELDİĞİ SÖY-
LENİYOR..

AŞKIN ZAFERİ

BU KONUŞMAYA
KULAK KABARTAN
BİRİ BİRAZ SON.
RA NEFES NEFES
KALKUTADAKİ BİR
LARDAN BİRİNE
GİRDİ.

SELMİLE KONUŞACA-
ĞIM..

BÜYÜ-
RÜN..

SEN DE
GÖRECEK.
SİN SIBILLA
GÖRÜRÜZ
SELİM

SEN İSTEGEN İNGİLTEREYE DÖ-
NEBİLİRSİN.. NEYE BENİMLE Kİ-
LİYORSUN? KEM DE NEFRET
ETTİĞİN HALDE BENİM

BUNUN CE. İLE
VABI GAYET
BASİT.. EĞER
İNGİLTEREYE
DÖNECEK OLSAM
BABAM BENİ ZORLA
EVLENDİRECEK..

OH KÖPEKLER! BA. SELİM.. SANA BİR HABERİM VAR.
NA NEYE ESKİSİ GİBİ.. KUDRETİ
EFENDİM.. DEMİYORSUNUZ? SİZE
YİNE KUPTALA NİHRACESİ OL-
DUĞUMU GÖSTERECEĞİM..

BOŞUNA KÜPLERE BİNİYORSUN.
SEN ONU UNUT ARTIK

HAYR.. YALAN SÖYLÜYORSUN
POL'Ü GÖRECEĞİNİ ÜMIT
BELKİ.. BANA EDİYORSUN
ESRAR VER..

SÖYLE BAKAYIM ŞU UĞURSUZ
HABERİNİ... NEYİNİŞ?

YÜZBAŞI SUL-
LIVAN TEVKİF
EDİLMİŞ...

POL
BU İN-
KÂNSIZ...

BAK NASIL HEYECANLANDI? HAYDİ DAHA
FAZLA ÜZME... NE ZAMAN TEVKİF EDİLDİĞİ-
Nİ SÖYLE...

BİRAZ EVEL... BABASI
DÜK HAZRETLERİNİN
EMRİYLE...

BABAM MI?
BABAM BURA
DA MI?

EĞER POL YAKALANMIŞSA
İNDİRİ YALNIZDIR.. AH.. İNTİ-
KAM SAATİ YAKLAŞIYOR...

SU HALDE BENİM
İÇİN GELDİ BUR-
YA.. BÜTÜN
GAYRETLE-
RİM BOŞA
GİTTİ

35/2

ŞİMDİ NEREYE GİDİYORSUN?

EĞER MÜSAADE EDER-
LERSE SON GİLGİNLİK GE-
CEMİ HAZIRLANIYLA..
ALLAMA İSMARLADIK SELİM.
TALİHİN AÇIK OLSUN

AZ SONRA SİBİLLA HAYRETLER İÇİNDE
KALAN VALİNİN KARŞISINA ÇIKTI.

EYET.. BEN DÜKÜM
KIZIYIM. BABAM SİZDEN
YÜZBAŞI SULLIVAN SER
BEST BIRAKMANIZI RİCA
EDİYOR. BU HABERİ BEN
VEREBİLİR MİYİM?

TABİİ... TABİİ
DERHAL...

MERHABA POL.. ARTIK BABAMIN YANINA
GELDİM. BUNA MEMNUN OLDUN MU?

TEŞEKKÜR EDERİM DÜŞES
DEMİK BEN DE ARTIK
SERBESTİM ÖYLE Mİ?

EYET.. YALNIZ HİNDİSTANDAKİ
SON GİLGİNLİK GECEMİ.. FANTASİO,
DA BERABER GEÇİRMİK ŞARTIYLA

FAKAT BU BİR
İSKANDAL OLUR..

ANLAMİYOR MUSUNUZ?
BENİM DE ARADİĞİM
ZATEN İSKANDAL..
BEN O YAŞLI PRENSLE
EVLENMEK İS-
TEMİYORUM.

88/2

ARKASI VAR

Öldürücü Kıskançlık

Nakleden: Selma Büket

Meslekdaşları Acker'e, havada üstüste üç taklak atması için ısrar edip duruyorlardı. Çünkü sirk kurulduğu günden beri kimse bu işi iki kereden fazla yapmaya muvaffak olamamıştı. Hattâ buna heves edenler arasında büyük kazalar geçirerek boylarının ölçüsünü alanların sayısı da epeyce fazlaydı.

Acker çok usta bir cambazdı ve bu yüzden de karısına bile taklak atmasını öğretebilmişti. Zaten seyirciler Cora Acker'i sahnede görmeyi daima, kocasının yapacağı tehlikeli marifetleri seyretmeye tercih ederlerdi. Cora ufak tefek, kıvrak ve çok sevimli bir kadındı; gözlerindeki ürkek ifade de güzelliğini bütün vahşileştiriyordu. İri yarı bir adam olan Acker ise hem çok esmerdi, hem de oldukça kaba tiptiydi.

Kocasını taklak atarken, Cora yerde duran saman minderi, onun vaziyetine göre ayarlardı ve akrobasi-den pek az anlayanlar bile, bu işin ne kadar güç olduğunu hemen takdir ederlerdi.

Halbuki Acker, bütün vazifesi miderin yerini değiştirmekten ibaret olan Cora'nın nasıl olup da bu kadar çok şöhret kazandığına bir türlü akıl erdiremez ve hattâ bu meseleyi kafasında büyülterek işi karısını kıskanmaya kadar vardırdı. Bunun için de günle gün düşün-
dükten sonra sadece ufa bir tahrikle kendi kendine hareket edebilecek otomatik bir minder imal etmeye muvaffak oldu. Bir gerçeğin üstüne gevşekçe asılmış olan bir tente, uçları yere bağlı iki çelik direk üzerinde kayarak onun düşmekte olduğu istikametinin altına gerili-veriyordu. Ve şimdi artık Cora'nın gördüğü bütün iş, bu tenteye bağlı ip çekmekten ibaret kalmıştı.

Kadın tentenin yanında, arkası kocasına dönük olduğu halde duracaktı ve seyirciler tam Acker'in yere düşerek paramparça olacağını zannettikleri anda, onunla hiç meşgul olmuyormuş gibi görünen Cora, parmağındaki halkaya asılacak, bu suretle Acker de yere değil, yumuşak minderli tentenin ortasına yuvarlanacaktı.

İşini hemen tatbik mevkiine koyan Acker, kısa bir zaman sonra hakikaten çok meşhur oldu. Cora kocasının sıçradığı trampenin sesine kulak vererek ipi çekeceği zamanı kolayca kestirebiliyordu, ama işin aşından bihaber olan halk bu sırada çok heyecanlanıyor ve içlerinde korku dolu çığlıklar koparanlar bile oluyordu.

Böyle marifetlerden çok hoşlanan ve haftanın muayyen günlerinde sirke gelmekten başka eğlen-celeri olmıyan kasaba sakinleri Acker'i çok beğeniyorlar ve, bu hakika-ten usta cambazı heyecandan nefesleri tikanarak seyrediyorlardı. Fakat onun kumpanya müdürleri ile geçinemediğini ve bu yüzden de gün-lerinin çoğunu parasız geçirdiğini bilmezlerdi tabii.

İyi kalbli bir köylü kızı olan Co-ra, en kötü durumlarda bile halinden şikâyet etmeyi aklından geçirmezdi. On yedi yaşındayken Acker'e âşık olmuş ve evlendikleri günden beri de ev kadınlığı vazifesini fazlasiyle başarmıştı. Fakat buka-darını kâfi görmeyen hoyrat kocası ona bir de cambazlığı öğretmeye

Cora, hâlâ, Trampleden çıkacak sesi bekliyordu.

kalkmış ve havada taklak atmak numaralarına bir türlü alışamıyan bıçare kadın kaç kereler ölümlerine karşı karşıya gelmişti. Sert ve haşin kocasını başka türlü memnun etmeye imkân yoktu çünkü.

Acker, bir dediğini iki etmeyen müti Cora'yı sık sık ve lüzumsuz yere hırpalırdı. Meselâ bazı temsil-lerden sonra seyircilerin isteğini ye-rine getirmek için tekrar sahneye çıkan kadının bu hareketinden ötürü bir dayak yemediği kalmırdı. Cora ne yapacağını şaşırmıştı, çünkü ar-dı kesilmek bilmeyen alkışları ce-vapsiz bıraktığı zamanlar da gene kocasının, temsili berbat ettiği iddi-asıyla savurduğu yakası açılmadık küfürlerle mahatap olurdu.

Bu suretle geçen günler, gittikçe Cora'nın tahammülünü azaltmak-taydı. Kocasına karşı beslediği his-lerde bazı değişiklikler olmağa baş-lamıştı. Nihayet günün birinde, bir başkasını sevmekte olduğunu an-la-yıverdi.

Basit bir köylü çocuğu olan Fred Basil de, Cora gibi bu tehlikeli mes-

leğin cazibesine kapılarak evini bar-kını bırakıp buralara kadar gelmiş-ti. Fred'in marifeti de şuydu: Üstü-ne yığılan toprağın altında saatler-ce havasız kalır ve sonra herkesin hayretten büyüyen gözleri önünde dipdiri ve sapasağlam dışarı fırlar-dı. Seyirciler onun ağzına yerleştir-diği incecik bir boru vasıtasıyla ne-fes aldığını nereden bileceklerdi. Hattâ ufak bir cam delikten ken-disini seyretmesine müsaade edilen bazı meraklılar bile bu işin hilesini bir türlü kavrayamazlardı.

Cora'ya fena halde tutulan Fred Basil yahut da takdirkârlarının tak-tığı isimle 'Ölüme karşı gelen Ba-sil', onun üzüntülerini hafifletmeğe çalışıyor ve böylece farkına varma-dan kadını da kendisine bağlıyordu.

Çok geçmeden bütün sirk mese-leyi öğrendi. Zaten son günlerde büs-bütün çekilmez bir hal alan Acker'den de kimse hoşlanmamağa baş-la-mıştı. Okadar ki arkadaşlarının ara-sında Cora'nın Basil ile beraber kaç-masını canı yürekten temenni eden-lerin sayısı gittikçe artmaktaydı.

Acker'i üstüste üç taklak atmaya teşvik etmelerinin sebebi de buydu zaten. Belki herifin başına bir şey gelir de kadıncağız kurtulur, diye düşünüyorlardı.

Fakat Acker'i kandırmak kolay bir iş değildi. O çoktan bu ısrarın hakikî manasını anlamış ve bu yüz-den de mel'un fikirlerle dolu kafa-sını işletmeğe başlamıştı. Nihayet bir müddet sonra turneye çıkmış o-lan trup, Montavilla şehrinde konak-ladı. Burada yepyeni bir program sunulacaktı ve bilhassa Acker'in üç taklak atacağını ilân etmesi herkesi meraktan meraka sürüklüyordu. Bu arada onu bu tehlikeli denemeden vazgeçirmeye çalışanlar da çıkmadı değil. Fakat Acker kararını vermiş-ti bir kere. Yalnız ortaya bir şart koymuştu; madem ki bütün artist-ler sahnede görülmemiş marifetle-rini teşhir edeceklerdi, o halde ka-rısı Cora da Basil ile beraber topra-ğa gömülme numarasına iştirâk et-meliydi.

Fred Basil çok uğraştı, fakat Ac-ker'i bir türlü kararından vazgeçi-remedi. Herif Nuh diyor, peygam-ber demiyordu. Acker'den ödü ko-pan Cora da, doktorunun kendisine heyecan verecek hareketlerden sa-kınması hususundaki tavsiyesini u-

nutmamış olmasına ve Fred'in yal-varmalarına rağmen kocasının arzu-su ve hile hareket edeceğini açıkladı. Halbuki Acker'in bunu niçin istediğini keşfetmek zor değildi. Belki de ağızlarındaki hava borularını tı-kayarak yahut başka bir şekilde iki sevgilinin beraberce toprak altında boğulmalarının zevkine varmak isti-yordu.

Ancak Cora ile Basil'i çok seven sirk sovtarı Hylo, Acker'in ne dü-şündüğünü anlamış ve onlar gömü-lükten hem hava borularına dikkat etmeyi hem de cambazı gözden ka-çırmamayı aklına koymuştu.

Nihayet temsil gecesi geldi. Ac-ker, üstleri yavaş yavaş toprakla ör-tülmeye başlıyan karısı ile Basil'i kin dolu bakışlarla süzerken, kendi-sinin de göz hapsinde olduğunu far-ketmiyor değildi. Bunun için de fe-na halde hiddetleniyor, fakat elin-den hiçbir şey gelmiyordu. Biraz sonra da sevgililer burunları bile kanamadan ve alkış sesleri arasın-da tekrar temiz havaya kavuşmuş-
(Devamı 14. sayfada)

Ama öbür tarafta konuşan adamın sesi genein uykusunu derhal dağıttı.

— «Sen misin, Vini? Ben Körn Tod»

— «Ne? Aman Yarabbi! Nereleden çıktın geldin, yahu? Daha dün akşam senden bahsediyorlardı. Ne zaman geldin?»

— «Dün gece geç vakit geldim. Mümkün olsa seni dün gece arıyacaktım ama artık okadar rahatsız etmek istemedim. Lâkin bu sabah seni hemen görmem çok lâzım, Vini.»

Vini hiç düşünmeden, «Emret» diye cevap verdi. «İstersen beraber kahvaltı edelim. Sen mi bana geleceksin ben mi sana geleyim?»

— «İkisi de uzun sürer. Ben ise sabırsızlıktan kendi kendimi yiyip bitiriyorum. Yarı yolda bir yerde buluşalım. Bir çay salonunda filân»

— «Nasıl istersen. Hani Sarı Arı» diye bir pastahane vardır bilir misin.

— «Tabii. İkimiz için de yarı yol. Aklınla bin yaşa, Vini. Çok münasip,»

Aşk ve Macera Romanı: 28

selâmladı. «Hamdolsun eski halini bulmuşsun, Aradığın şeyi de buldun mu bari?»

Körn sükûnetle gülümsedi:

— «Buldum, Vini. Ee, ne var ne yok?»

— «Bildğin gibi. Ama sen bu Allahın ayazında sabaha karşı beni sıcak yatağımdan halimi sormak için çıkarmadın ya?»

Körn cevap vermeden evvel garsona işaret etti.

— «Önce sıcak bir şeyler içip bir

sun orada?» diye sordu. «Yoksa bu kuyudan senin de haberin var mıydı?»

Körn Tod güldü.

— «Bahsini duymuştum.»

Vini'nin kaşları endişeyle kalktı.

— «Bana bak, Körn. Bu iş at-masyon değil ya? Bu gölün bir püf noktası mı var yoksa?»

— «Vallahi, eğer Viley'in kuyusu sahiden Bedbaht Ruhlar Gölüye ve bu göl sahiden Vileye aitse talihli adam vesselâm. Çünkü şu anda petrol sahasında okadar zengin bir kuyu bulmak mümkün değil.» Sonra Körn'ün aklına bir şey geldi. «Neden soruyorsun?»

Vini, «Bizim pederle Ripley Halsted hisse alacaklar da ondan» diye izahat verdi. «Mr. Halsted'in

püf noktası var. Şimdi bir şey söyleyemem diyorum, sana. Mahvolmak istiyorsan bana güvenmeğe mecbursunuz. Ortalığı velveleye vermek için vakit henüz çok erken. Yoksa itirazlarımı açıkça ortaya vururdum. Ama kuyunun istikbalsizliğinden okadar eminim ki dostlarımın bu işe bir tek kuruş yatırmalarına razı olamam!»

Vini şimdi caddi olarak irkilmişti.

— «Kuzum git de babamla sen konuş» dedi. «Beni dünyada dinlemez, Elinde kat'ı deli olmazsa seni de dinlemez ya! Bu işi inceden inceye tetkik etti. Sen iyice emin misin, Körn?»

Genç mühendis içini çekti.

— «Ben emin olmasına eminim» dedi. «Ama elimde kat'ı deli yok. Seni bile ikna edemedikten sonra baban beni dinler mi? Benden sana söylemesi, Vin. Elinde başka bir şey gelmez. Bundan sonrası sana kalmış bir şey. Bu kadarını bile eski dostluğumuzun hatırı için yaptım. Babana ve Mr. Halsted'e söyle, hiç olmazsa bir müddet için bu işe yanaşmasınlar... Gelelim bu sabah seni çağırışımın sebebine...»

Vini'nin zihni hâlâ Körn'ün sebpsiz ve garip ihtariyle meşguldü. Dalgın dalgın,

— «Evet ne diye çağırдың.»

Körn önündeki çay fincanını itti ve arkadaşına doğru eğildi.

— «Son görüşmenizi hatırlıyor musun, Vin? Bana o zaman Mis Moris'den bahsetmiştin. Halsted'lerden ayrıldıktan sonra nereye gittiğini biliyordun. İşte şimdi senden büyük ricam bu. Beni derhal onun yanına götüreceksin. Çok mühim bir şey.»

Vini başını salladı.

— «Maalesef, dostum. O gün senden ayrıldıktan sonra hemen onun yanına gitmiştim. Daha o gece New York'dan ayrılacağını söyledi ama nereye gideceğini bir türlü söylemedi. Ertesi sabah gene gittim ama onu bulamadım. O zamandan beri onu ne gördüm, ne de bir haberini işittim.»

Körn'ün çok büyük bir sukutu hayale uğradığı yüzünden belliydi. Bir müddet hiç sesini çıkarmadı. Sonra,

— «Vah vah, vah vah!» demeğe başladı. Nihayet aklı başına geldi. «Acaba Limasito'ya gitmiş olabilir mi?»

— «Hayır. Babam oradaki otel sahibine mektup gönderip sordurdu. Üvey babası ölünce Vilâyı ona emanet etmiş. Ama Cim Bagot'un bile kızdan haberi yok. Yahut ta yok numarası yapıyor... Babamın kederini görme. Kendini Mis Moris'den mes'ul tuttuğu için adamcağız kahroluyor. Bu iş oldu olalı bayağı ihtiyarladı dersem inan. Onu bulmak için ömrümün yarısını verir, vallahi!»

Körn gene garsona işaret etti ve masanın üzerine bir kâğıt para bırakarak ayağa kalktı.

— «Mademki Mis Moris burada değil benim de gitmem lâzım» dedi. «Ben New York'a sırf onu görmek için dönmüştüm. Madem ki bu imkânsız, gene yoluma devam etmeğe mecburum.»

Zavallı Vini sabah sabah duyduğu bu acayip ve birbirini tutmayan lâkırdılar karşısında şaşırarak kalmıştı. Anı bir ümitle arkadaşının arkasından yürüyerek:

— «Sakin Mis Moris'e faydası dokunacak bir şeyler öğrenmiş ol-mıyasın?» diye sordu. «Eğer öyle bir şeyse...»

Körn arkasına dönmeden, «Hayır, Vin» dedi. «Ufak bir... hususi meseleydi de.»

— «Demek bu gece sahiden gidiyorsun. Seni bir daha ne zaman göreceğiz artık.»

— «Kimbilir? Benim de haberim (Devamı 14. sayfada)

Körn, masanın üzerine bir kâğıt para bırakarak ayağa kalktı.

— «Pekâlâ, öyleyse. Bir saate kadar oradayım. Ama bütün bu heyecan ne? Biraz olsun çıtlatsana.»

— «Bulduğumuz zaman söyle-rim. Kuzum çabuk gel, Vini. Haydi, hoşça kal.»

Vini bir saat sonra Sarı Arı'nın önünde otomobilden indiği zaman kapının önünde tek bir taksinin durduğunu ve boş çayhanede bir tek müşterinin oturduğunu gördü.

İki dost hararetle tokalaştılar. Körn Tod Meksikada hummaya yakalanmazdan evvelki o sıhhatli ve cevval halini gene tamamen bulmuştu. Yüzü kuvvet ve hayatıyetle parlıyor, gözlerinden azim ve muvaffakiyet ışığı taşıyordu. Vini onu,

— «Hoş geldin, eski dost!» diye

lokma bir sev vıvıllım» dedi «Benim sana anlatacak hiçbir şeyim yok, sadece beni bir yere götürmeni rica edeceğim, okadar, Onun için evvelâ biraz çene çalalım. Havadis Sende. Ben gurbet ellerde gezerken burada neler olup bitti, bakalım?»

Garson masadan uzaklaşınca Vini,

— «Son günlerin kahramanı Viley» dedi. «Meksikaya gidip yeni bir petrol kuyusu bulmuş. Bedbaht Ruhlar Gölü diye bir şey.»

— «Ne? Körn gayri ihtiyari hayretle haykırmıştı. Yumruklarını sıkarak kendini tuttu ve, «Demek nihayet becermiş» diye söylendi. Vay canına, nasıl kıvırdı bu işi acaba?»

Vini, «Neler mırıldanıp duruyor-

niyeti ne kadar bilmiyorum, ama bakalım en aşağı elli bin hisse almak istiyor. Tanesi on dolardan. Babamdaki hevesi görme! Nihayet muazzam bir servet kazanacağını sanıyor.»

Körn gene yumruklarını sık-mıştı.

— «Vin» dedi. «Söyle onlara, bu işe hiç kalkışmasınlar. Şimdi meseleyi izah edemem, çünkü işler çok karışık, ama bana inanın. Paralarını o kuyuya yatıranlar dipsiz bir kuyuya atmış sayılırlar!»

Vini hem şaşırarak hem de endişelenmişti. Biraz titrek bir sesle,

— «Bana bak, ne demek istiyorsun?» diye sordu. «Hani petrol sahasının en zengin kuyusuydu?»

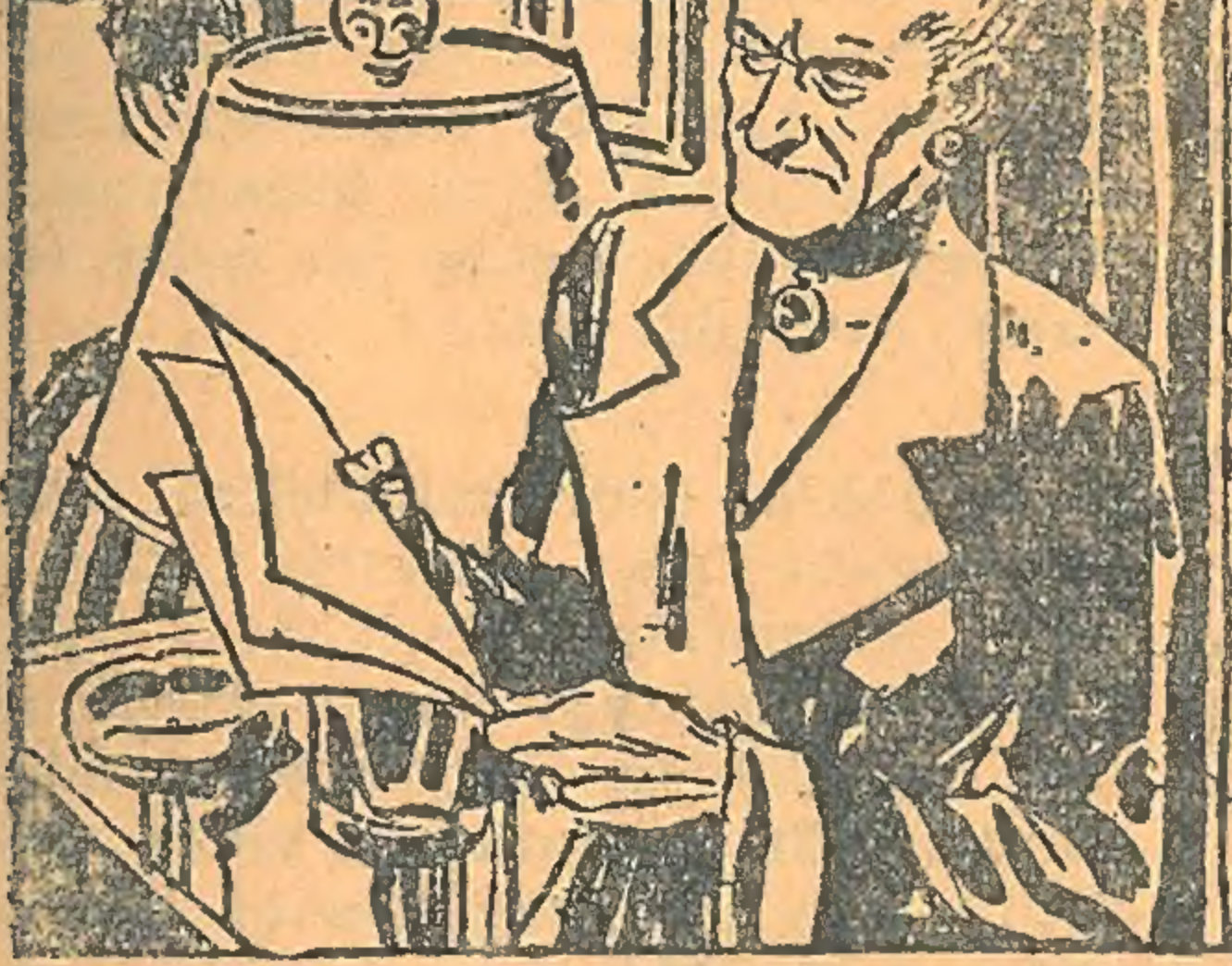
— «Öyle olmasına öyle, ama demin senin dediğin gibi mühim bir

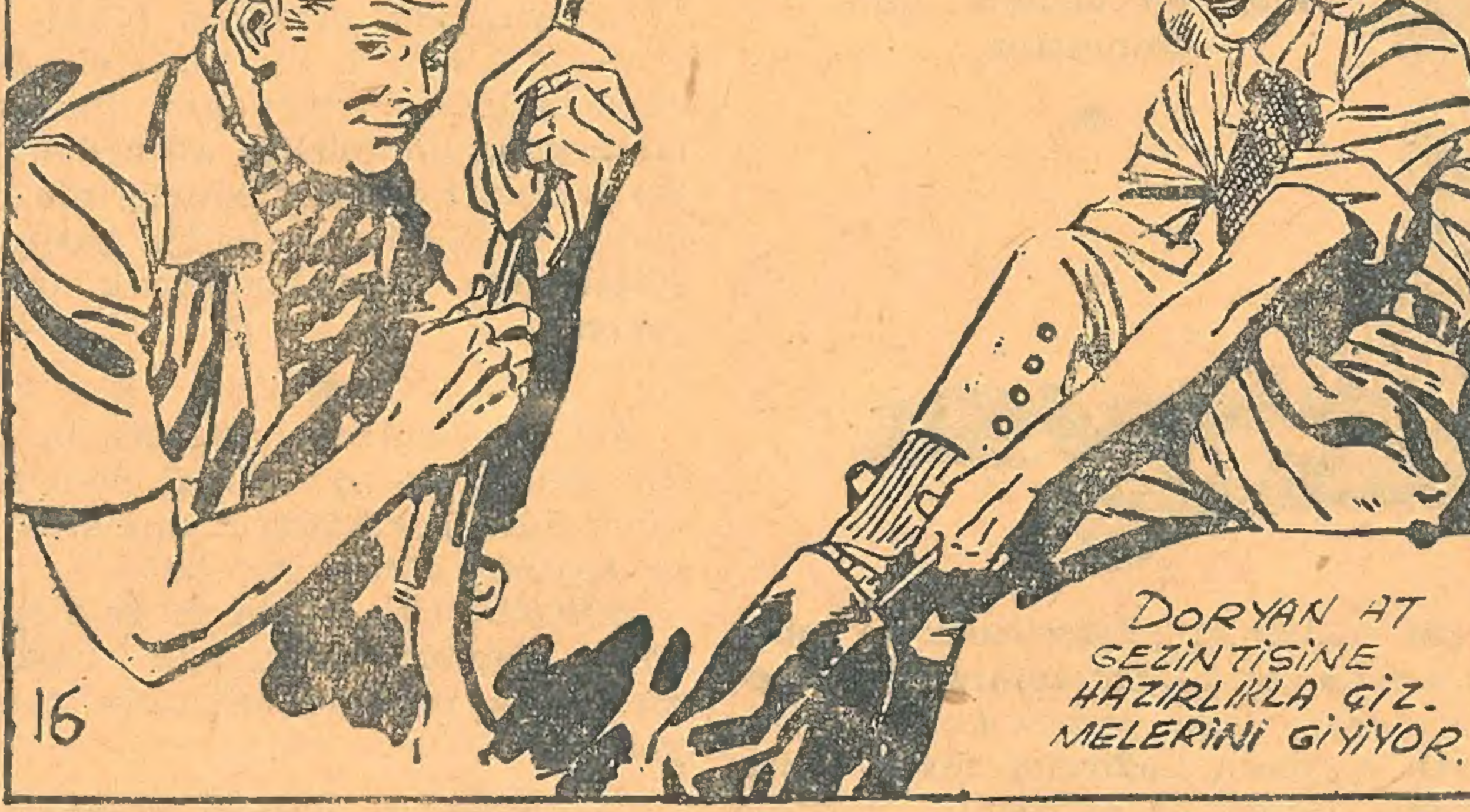
NAT PINKERTON

YENİ BİR GÜNÜN GÜNEŞİ KARA
SUYA VURDUĞU ZAMAN...

MİS. BOMONT'U AİLE SER-
JETİNİ İLK EVLENEN ÇOCUĞUNA
BIRAKAN MENHUS
VASIYETNAMEYİ
OKUYOR.

DIKSON BİR HAVA
TÜFEĞİNİ TEMİZLİ-
YOR.

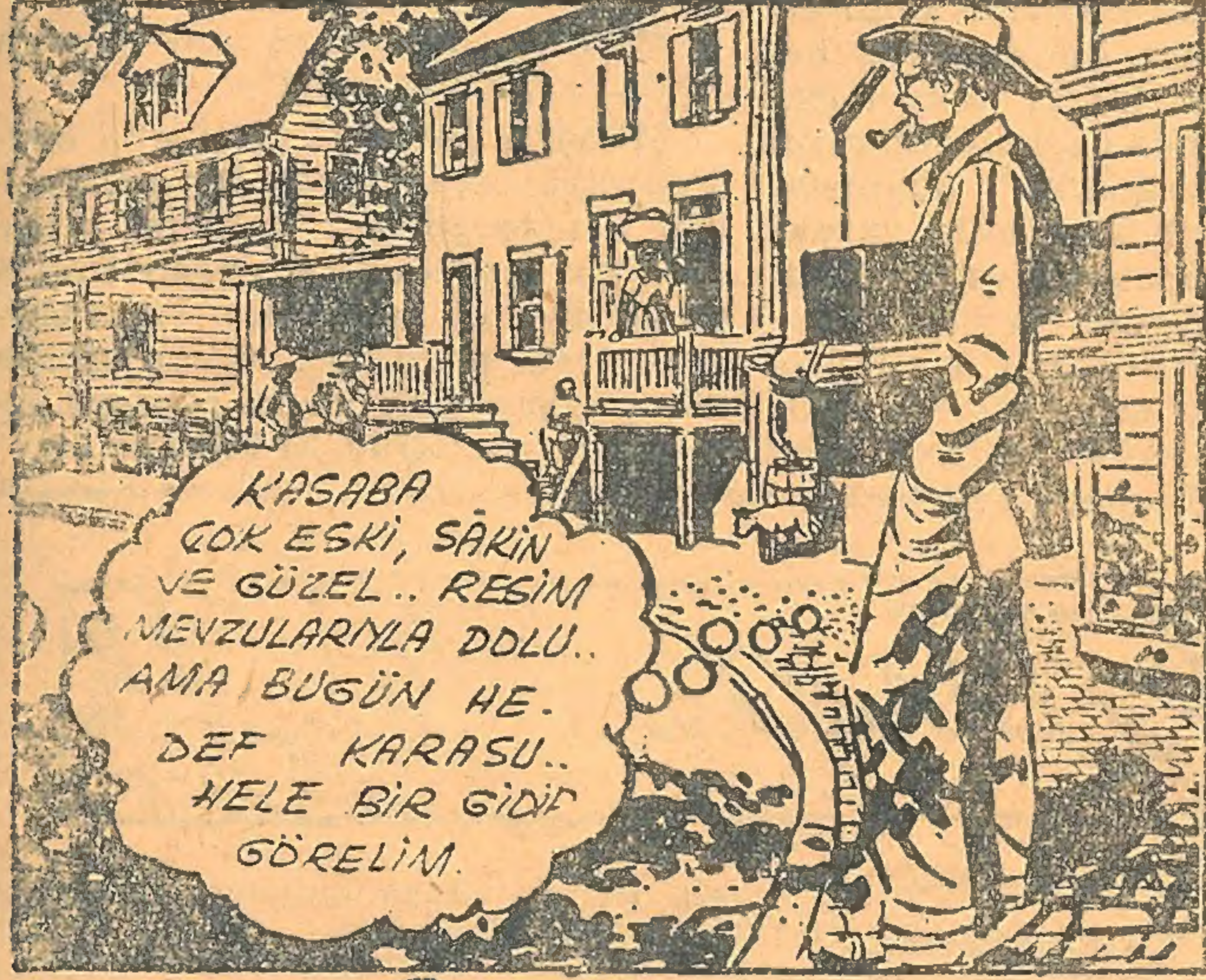

16

DORYAN AT
GEZİNTİSİNE
HAZIRLIKLA GİZ-
MELERİNİ GİYİYOR.

ON MİL ÖTEDE BİR KASABA OTELİN
TANIAM.. RESSAM OLDUĞUMA
HERKES YEMİN EDER.. ELİN.

DEN BİRAZ ÇİZGİ
GELMESİ DE
İYİ OĞLUM
NAT..

KASABA
ÇOK ESKİ, SAKİN
VE GÜZEL.. RESİM
MEVZULARIYLA DOLU..
AMA BUGÜN HE-
DEF KARASU..
HELE BİR GİDİP
GÖRELİM.

BAK NE
GELİYOR..
BİR KOMU-
NİST OLACAK.

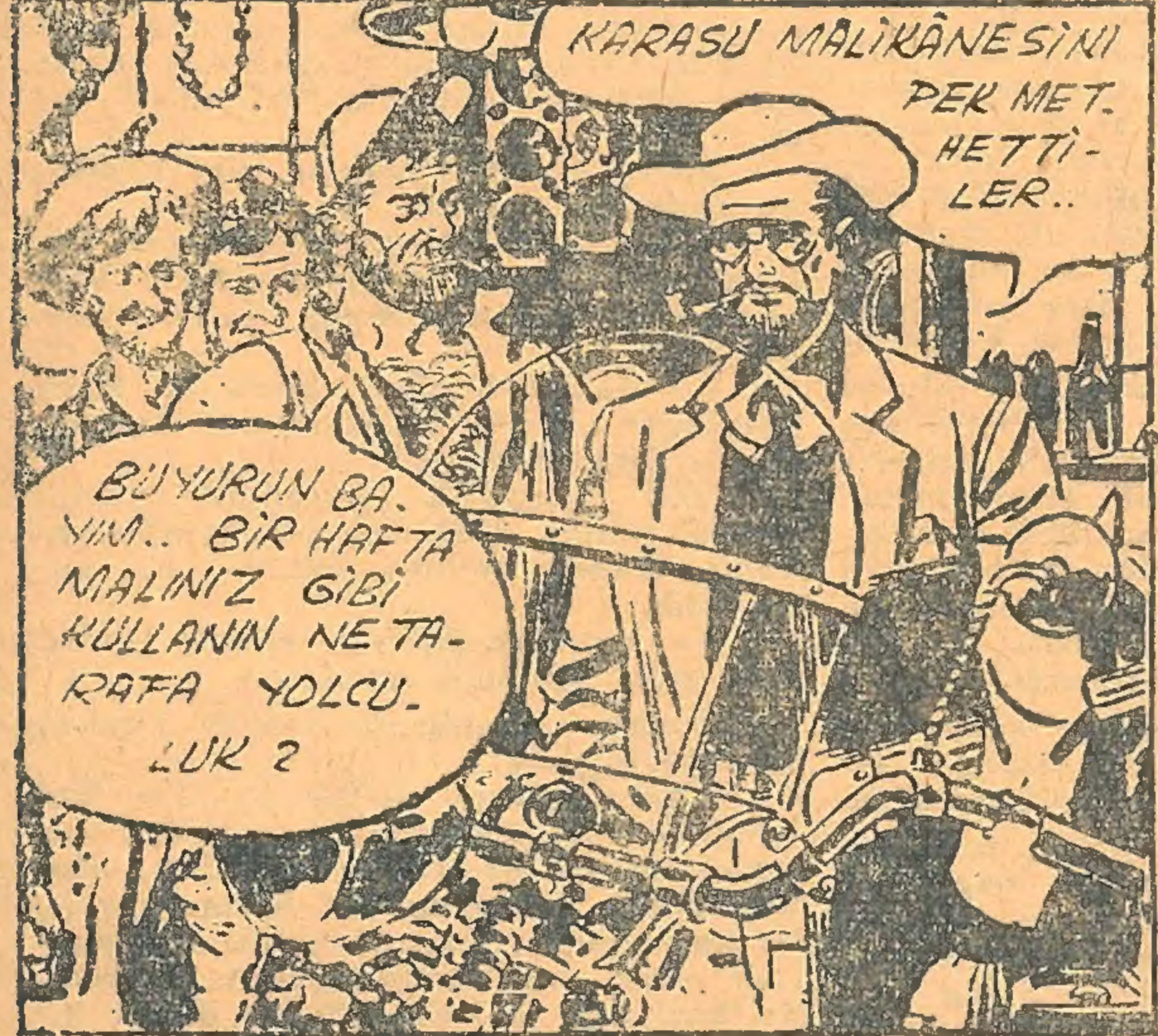

HAY SERSEM HAY.. AYOL
O RESSAM.. HANI GÜ-
ZEL RESİM ÇİZERLER
İÇİYLE YAŞARLAR DA
SAKALLARINI DÜZELTE-
CEK VAKİTLERİ YOK-
TUR.

DEMİK NAKİL
VASİTASI İSTİ-
YORSUNUZ?
KATIR MI?
ARABA MI?

VALLAHİ BİR
MOTOSİKLET OL-
SA DİYORUM.

KARASU MALİKÂNESİNİ
PER MET-
HETTİ-
LER..

BUYURUN BA-
YIM.. BİR HAFTA
MALİYET GİBİ
KULLANIN NETA-
RAFA YOLCU..
LÜK?

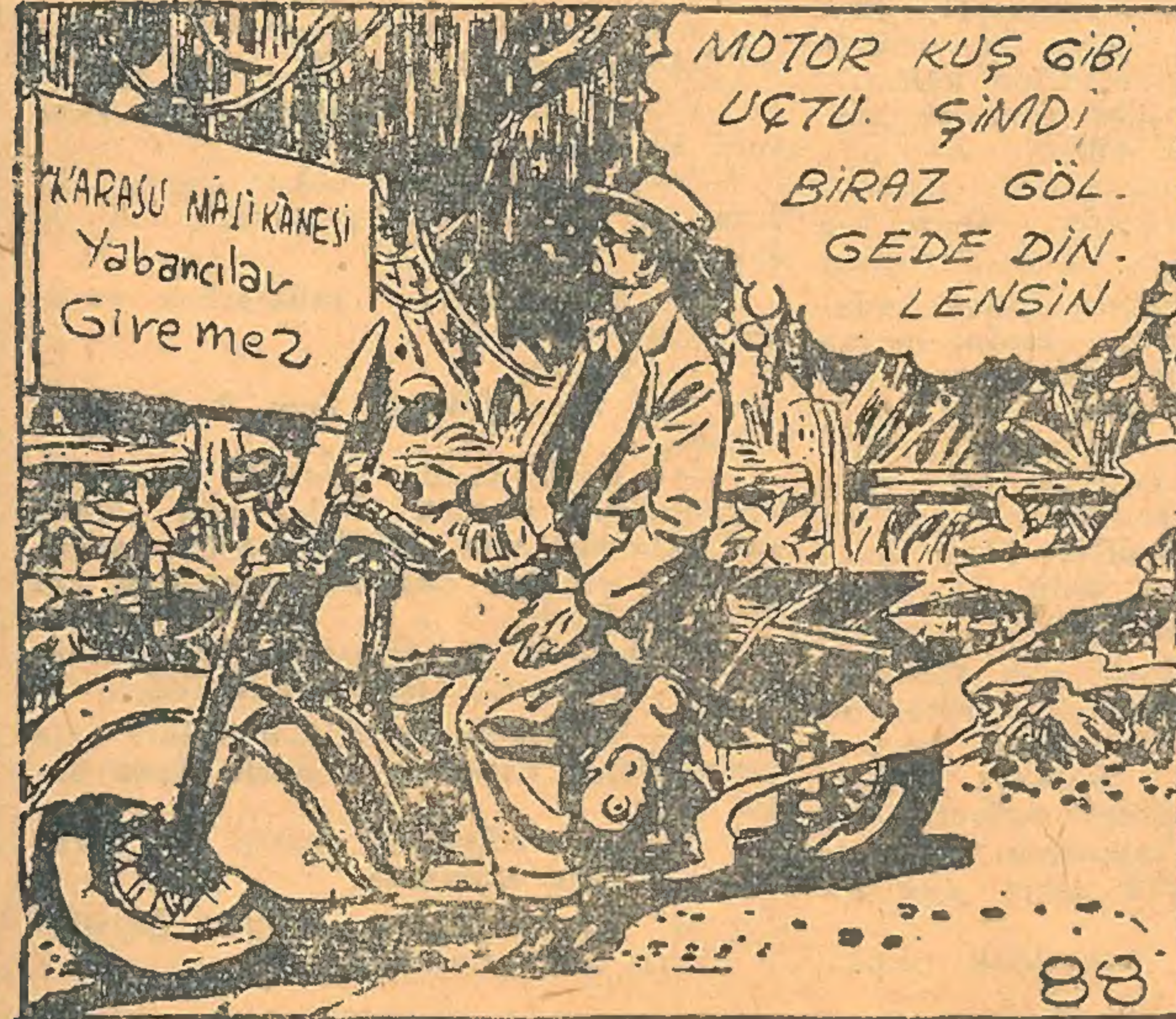
KARASU MU? DİKKATLİ
OLUN BAYIM.. DÖRT SENE
EVEL O KIZ KIZIL KAYA..
DANI DÜŞÜP ÖLELİBERİ KOÇA..
KARI HER YERE BEKÇİ DİRTİ
YABANCI LARDAN HAZETMEZLER

EKSİK OLMA
AHBAR.. AMA
BANA İLİŞMEZ
LÂR.. ZARAR..
SİĞİR BİR RES..
SANI.. YANI U-
FAK BİR
SİĞAN..

BAK HELE!
SİĞAN MIĞAN DE-
Dİ AMA TAVŞAN
GİBİ UÇUP
GİTTİ.

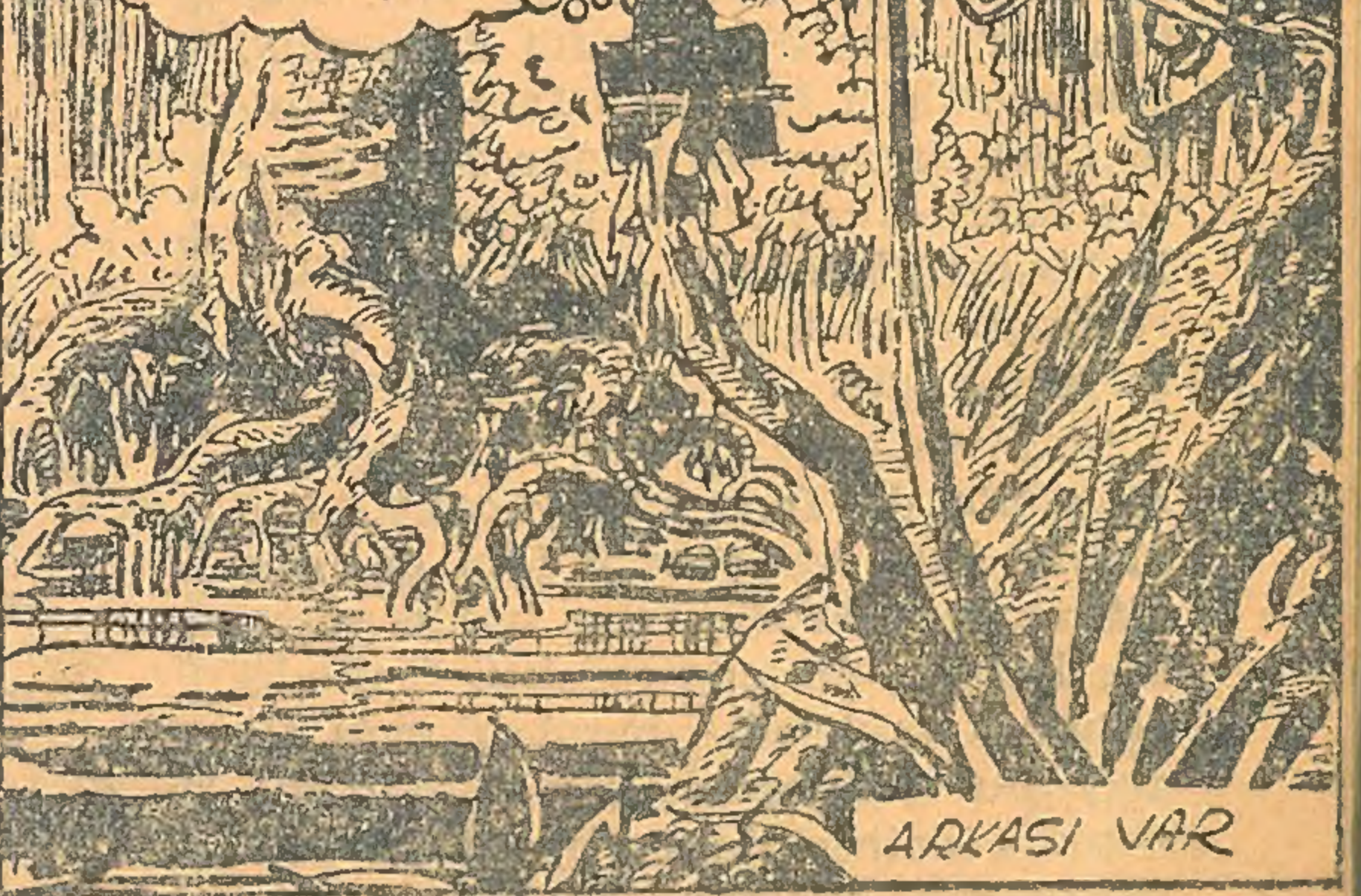
MOTOR KUŞ GİBİ
UÇTU. ŞİMDİ
BİRAZ GÖL..
GEDE DİN..
LENSİN

KARASU MALİKÂNESİ
Yabancılar
Giremez

88

KARASU.. İYİ İSİMİ KOY..
MUŞLAR.. ACABA EVE
BU TARAFTAN YAKLA..
SABİLECEK
MİYİM?

ARKASI VAR

Üstelik yerde de motor yağları ile kirlenmiş bir mendil bulunmuştur.

Bir Sinema Sefası

Nakleden: Semih DEMİRCİ

kesik yarası bulunan gayet bâriz izler...

Birçok kimseler makine yağı ile kirlenmiş mendil kullanabilirlerdi. Bu yüzden de şehrin içindeki bütün makinistler, soforler, demirciler ve hattâ sobacılar sorguya çekilmiş, bütün garajlar aranmış, fakat kuyumcunun kaatili bir türlü ele geçirilememiş. Her geçen gün Blewitt'i biraz daha ümitsizliğe düşürüyordu. Bu meseleyi çözerek âmirlerinin küçümser ifadeler taşımağa başlayan sözlerinden kurtulamıyacak mıydı acaba?

İşıklar yandı ve babasına bir kalem uzatan Bobby: «Şimdi, dedi. Hoşuna giden reklamların numaralarını kaydet, olmaz mı, baba?»

Müfettiş aklı başka yerde olduğu halde oğlunun hatırı için kendini zorlayarak perdeye bakmağa çalışıyordu.

Reklamların ilkinde Bliggon'un garajında yapılan otomobil tamirâtı gösterildi. Blewitt bunu kayde değer bulmuş olacaktı ki hemen işaret etti. İkincisinde de delikanlıların, sevgililerine Hodges'in kuyumcu dükkânında satılan pırlanta yüzüklerden hediye etmeleri tavsiye olunuyordu. Sonra sıra ile bir berber salonunun, ucuz mal satan bir mağazanın, bir pastahane ve bir kahvenin ilânları seyredildi. Nihayet sıra

sonuncuya geldi ve aynı zamanda müfettişin ağzından kesik bir feriyadın fırladığı duyuldu, bir yandan da oğlunun kolunu koparırcasına sıkmağa başlamıştı.

Perdede bir buket çiçek resmi vardı, altında da «Göndereceğiniz çiçekleri Carter'den temin edin,» yazılı idi. Fakat Blewitt, gözlerini bunlara değil, reklamların yan tarafında kalan beyaz boşluğa dikmişti.

Kendi kendine ve farkında olmadan mırıldandı:

«Ne aptallık!»

Kulağı delik çocuk hemen: «Aptal olan kim baba?» diye atıldı.

Blewitt «Kim olacak oğlum, dedi. Ben tabii. Şimdi sen bu çiçek reklâmının numarasını kâğıdın baş tarafına yaz ve burada oturup beni bekle. Dedigimi yaparsan mutlaka kazanırsın. Hem kazanmasan bile ben dönünce sana bir dolar veriririm. Anlaşıldı mı...»

On dakika sonra müdürüne: «Görüyorsunuz ya, efendim, diyor-du. Araştırma yaparken çok küçük bir noktayı ihmal ettiğimizi size evvelce de söylememiş miydim? Bütün makinistleri elden geçirdik ama aklımıza sinema operatörleri gelmedi.»

Müdür mütereddit bir tavırla sordu: «Emin misiniz?»

Müfettiş Blewitt: «Helbette emim, diye cevap verdi. O parmak izini nerede görsem tanırım zaten. Reklâmı seyrederken birdenbire rüya görüyorum zannettim. Filmi eliyle tutarak makinaye takan herifin kesik başparmağının izi perdeye öyle net aksediyordu ki bilseniz...»

Geniş bavullarda ağır ağır yürüy-en Müfettiş Blewitt okadar dalgındı ki beynini bürüyen düşüncelerin yüzünü kızarttığı bile aradan bir hayli zaman geçtikten sonra hissetti ve hemen kendini toplamağa çalıştı. Zira tanıdıklarının kendisini bu halde görmelerine asla tahammül edemezdi.

Bütün hırsızları, katilleri ve dolandırıcıları titreten bu müthiş kanun adamının yüzü kızarmıştı ve canı sıkılıyordu. Bunun sebebi de herkesin nazarında itibarını kaybetmek üzere olduğunu hissetmesiydi.

«Babacığım, taş çatlasa o iş senin elinden kurtulamaz artık. Hem sen böyle basit meseleleri çabucak halledersin. Ah, ben de senin kadar zeki olmayı ne kadar çok isterdim bilsen!»

Ve küçük Bobby Blewitt, babasının ciddi yüzünü hayran hayran seyrettikten sonra devam etti:

«Neden kızardın, baba? Her halde sıcaktan olacak değil mi? Ben de çok terledim zaten. Haydi gel birer dondurma yiyelim. Filmin başlamasına daha vakit var.»

Oğlunun elini sıkıca tutan Blewitt, terleyen alnını mendilile silerek yolun karşı tarafındaki pastahaneye doğru ilerledi. Pek kızgın değildi ama günlerden beri üstünde kafa yorduğu bu vakadan oğlunun dahi bu şekilde bahsetmesini hazmedemiyordu.

«Taş çatlasa o iş elinden kurtulmaz, baba. Hem bu senin için çok basit bir mesle.»

Çocuğun düşünmeden söylediği bu sözler müfettişin içine işlemişti. Gerçi o da altı hafta evvel dükkânın koridorunda kuyumcunun cese-di ile karşı karşıya geldiği zaman kaatili hemencecek yakalayabileceğini zannetmişti. Çünkü kasanın üzerinde gayet bâriz parmak izleri vardı, üstelik te yerd emotor yağları ile kirlenmiş bir mendil unutulmuştu. Ve bütün bunlara rağmen aradan günler geçtiği halde eline hâlâ küçük bir ip ucu bile geçiremiyordu.

Blewitt isteksiz tavırlarla dondurmasını yemeğe devam etti. Bütün âmirlerinin itimadını kazanmış, şöhret sahibi bir adamdı. Hattâ öyleki son zamanlara kadar buna benzer basit cinayetlerle uğraşmaya bile lüzum görmezdi. Fakat şimdi bir türlü bu hâdisenin sırrını çözemiyordu işte.

Su anda bir gangster filmi seyretmek hiç de fena olmayacaktı. Dış âlemle kısa bir zaman için de olsa alâkasını kesecek, fena halde yorulan başını dinlendirecekti. Halbuki oğlunun maksadı bambaşkaydı ve asıl onu cezbeden şey film değil, sinema dairesinin tertip ettiği müsabakaydı. İki film arasında muh-

telif reklamlar gösterilecek ve bunların en çok beğenileninin ismini veren seyirciler arasında kur'a çekilerek kıymetli hediyeler tevzi edilecekti. Bobby de babasının yardımı ile buradan eli boş çıkmıyacağına emindi.

Koşar adımlarla sinemaya doğru ilerliyordlardı. Fakat Blewitt'in zihni asılları sellüoid'den ibaret olan uydurma filmelerden çok daha mühim hâdiselerle meşguldü. Her baktığı yerde yağlı bir mendil ve koskocaman parmak izleri görüyordu sanki. Hem de başparmağında bir

Ted Bridger yazıhanesinin başına oturmuş öğle postası ile gelen mektupları bir bir açıp okumakla meşguldü. Bir taraftan da sevgilisini düşünüyordu. «Bu gün günlerden Cuma. Yarın sabah Kitty ile buluşup hafta sonu tatilimizi şehirden uzak küçük, şirin bir kasabada geçireceğiz. Gezip eğleneceğiz. Mehtabın doğuşunu yan yana oturup seyredeceğiz.» Ted bütün bunları aklına getir-dikçe kalbi heyecandan küt küt atıyordu. Sözüm ona mektupları okuyordu. Fakat birden irkildi, gözleri hayretle açıldı. Mektubu tutan parmakları belli belirsiz bir şekilde titremeğe başladı. Kargacık burgacık yazıyı tekrar tekrar okudu;

«Mister Ted Bridger
Downing Street n. 18 Milwaukee

Nişanlınız Kitty Overly sizi aldatıyor, size ihanet ediyor. Kiminle ve nerede sizi aldattığına gözlerinizle şahit olabilirsiniz. Nişanlınız Kitty Cumartesi sabahı Fort Bill adasına 8,10 da kalkan Woodcock vapuru ile gidecek ve orada da Hunting oteline inecektir. Gerisini artık size bırakıyorum.

İyiliğinizi isteyen bir dost»

Ted ne söyleyeceğini ne yapacağını şaşırmıştı. Nihayet kendisini biraz olsun toparladı ve «Sagma!» diye mıldanıp mektubu bir kenara attı, çalışmasına devam etti. Aradan henüz beş on dakika geçmişti ki telefon acı acı çalmağa başladı. Ted az önce okuduklarını çoktan unutmuş gitmişti bile...

— Alo...

— Ted, şekerim sen misin?

Ted, Kitty'nin o tatlı sesini derhal tanıdı.

— Evet; canım benim.

— Ted maalesef yarın seninle beraber gelemeceğim. Çiftliğe dayımın yanına davetli olduğumu az daha unuttuyordum. Kusura bakma emi? İnşallah haftaya gideriz. Olmaz mı canım?

— Dayımın yanına mı? Ted'in sesi titriyordu. Ahizeyi yerine koyarken zihni allak bullak olmuştu. Demek ki mektuptaki iddialar hakikatti. İnanmıyordu. İnanmak istemiyordu. Fakat artık bunun şüphe götürür tarafı kalmamıştı.

Nakleden: Leylâ BEKEM

Ertesi sabah erkenden kalktı itina ile giyindi, vapur iskelesine yollandı. Woodcock vapuru iskeleye yanaşmış, yolcularını bekliyordu. Vapur aşağı yukarı iki bin kişilikti. Ted vapura girer girmez Kitty'yi aramağa koyuldu. Kalabalıkta onu bulmakta bir hayli güçlük çekti. Zira görünmeden görmek istiyordu. Şayet Kitty onu daha şimdiden farkedecek olursa bütün işleri bozulurdu. Sevgilisini suç üstü yakalamak herhalde daha enteres-san olurdu. Her tarafı aradı taradı fakat Kitty'yi bulamadı. Birden makine dairesi civarında onun parlak kısl saçlarını, kocaman çiçekli emirmesini görür gibi oldu. Ted derhal oradan uzaklaşıp kamarasına kapandı.

Vapur iskeleye yanaşır yanaşmaz, Ted kalabalığa karışarak dışarıya atladı ve hızlı hızlı otelin yolunu tuttu. Salona girince kapıya yakın maroken koltuklardan birine ilişti, şapkasını biraz daha alnına indirdi ve elindeki gazetenin üzerinden gözlerini kapıya dikerek beklemeye başladı. Salon dolmuştu. Beş dakika zarfında bir tek oturacak yer kalmamıştı. Birden içeriye elinde ufak bir valizle Kitty girdi. Genç kız etrafına bakındı, oturacak yer olmadığını görünce otelin müdürüne doğru yürüdü bir oda kiraladı ve elinde anahtarı ile asansöre binip gözden kayboldu. Genç kız uzaklaşıp uzaklaşmaz Ted yerinden fırladı. Kitty'nin odasına bitişik odayı kiraladı ve asansöre binip katına çıktı. Sessizce odasına girip yan odada olan bitenleri gizlice gözlemeye karar verdi. Fakat asansörden inip koridora çıkarken Kitty ile karşılaştı. Göz göze gelen iki sevgili bir an için ne yapacaklarını şaşırdılar. Kitty önce kızardı sonra sapsarı oldu. Gözlerinden yaşlar boşanmağa başladı. O narın vücudü bir yaprak gibi titriyordu. Dudakları kıpırdandı. Birşeyler söylemek istedi. Fakat birden parmağındaki sarı altın halkayı çıkarıp Ted'in ayaklarının dibine fırlattı. Ted kendini çarçabuk toparladı. Bu işte bir yanlışlık olduğunu sezer gibi oldu.

— Bu şekilde ayrılmak olmaz, le aittir. diye fısıldadı.

dedi. Gel şu sıraya oturalım, iki dakika açıkça konuşalım.

Genç kız sesini çıkarmadı fakat Ted'in işaret ettiği kanapenin ucuna ilişti. Kitty önüne bakıp sessizce ağlıyordu. Ted cebinden çıkardığı mektubu Kitty'ye uzatarak, «Al, oku!» dedi.

Kitty itaatlı çocuklar gibi mektubu okumağa başladı.

Birden elindeki mektubu yere fırlatıp çantasını açtı içinden ikiye katlanmış bir kâğıt çıkarıp Ted'e uzattı, ve

— Ted bak oku bunu da bana yolladılar. Senin mektubunun tıpkısı. Yalnız isimler değişik.

Ted kargacık burgacık yazıyı derhal tanıdı. Mektubu bir solukta okudu sonuna gelince rahatça bir nefes aldı.

— Yavrum Kitty, canım benim. Bize şaka yapmak istemişler.

Derken nişanlısına sarıldı yüzünü öpmeye başladı.

Pazar akşamı Kitty ile Ted kola otelden ayrılırlarken müdürü çağırıp hesap pusulasını istediler. Müdür elinde kocaman bir hesap puslası ile koşu koşu yanlarına geldi. Ted puslayı eline alıp hesabı gözden geçirmeye başladı, müdürüne dönüp öfkeli bir sesle,

— Şaka mı ediyorsunuz? bir gece için odanın kirası 80 dolar olmaz!

— Bütün müşterilerden bir gece için 80 dolar alırsız.

Ted önce şaşırdı fakat sonra aklına bir şey gelmiş gibi kahkaha ile gülmeğe başladı.

— Bu gün kaç müşteriniz vardı sorabilir miyim?

— İki bin.

Ted hem gülüyor hem de konuşuyordu.

— Fena değil. Üstelik hava da yağmurlu. Demek ki bu gün elinize net olarak tam 160.000 dolar geçti. Tabii o iki bin imzasız mektubun pul paraları hariç.

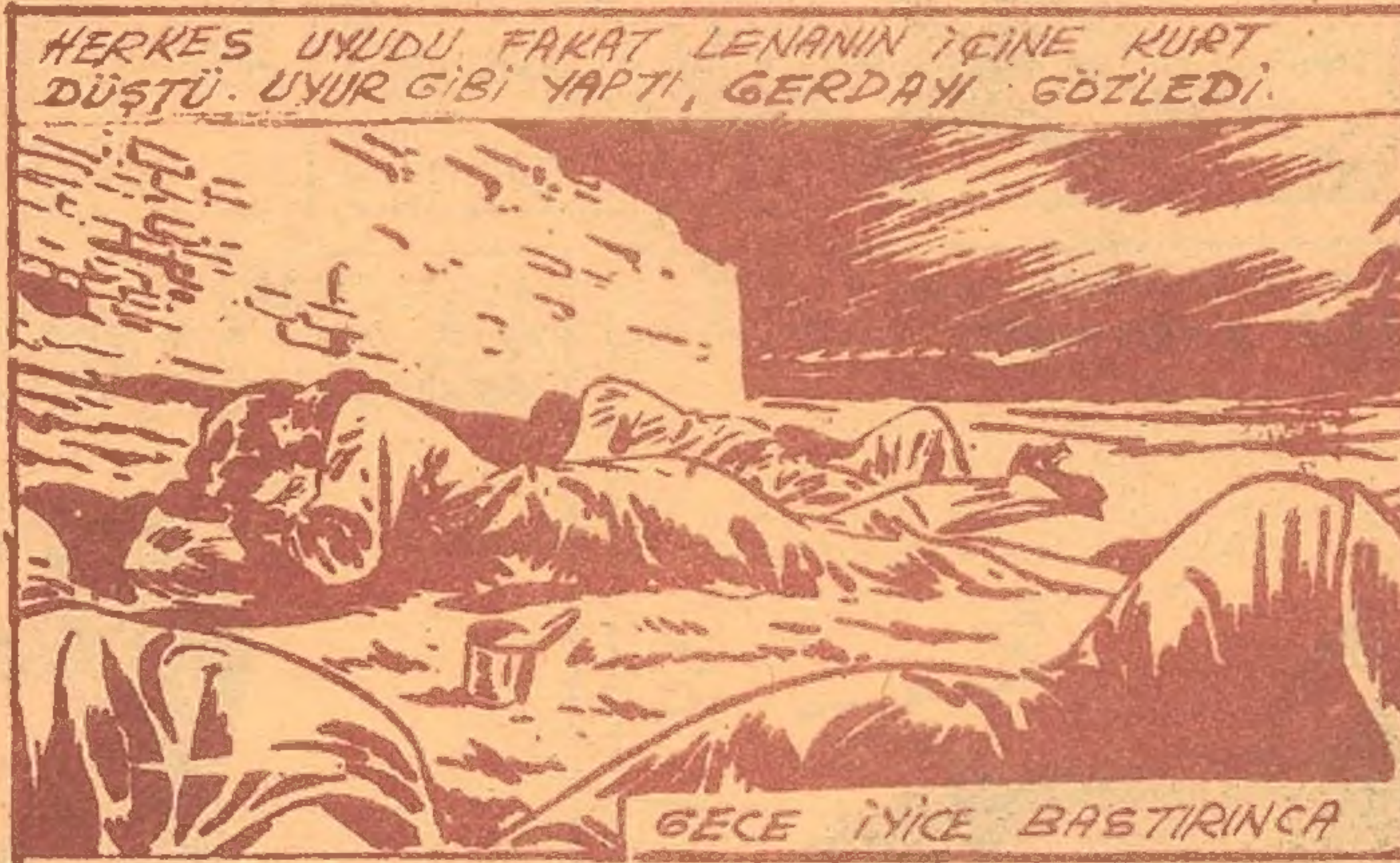
Müdür birden şaşırdı. Ne söyleyeceğini bilemedi. Ted devam etti.

— Ne yazık ki müşterileriniz öğle yemeklerini vapurda yediler. Öyle değil mi?

Müdür delikanlıya bakıp göz kırptı, ve eğilip kulağına,

— Ne zararı var. Vapur da otel-

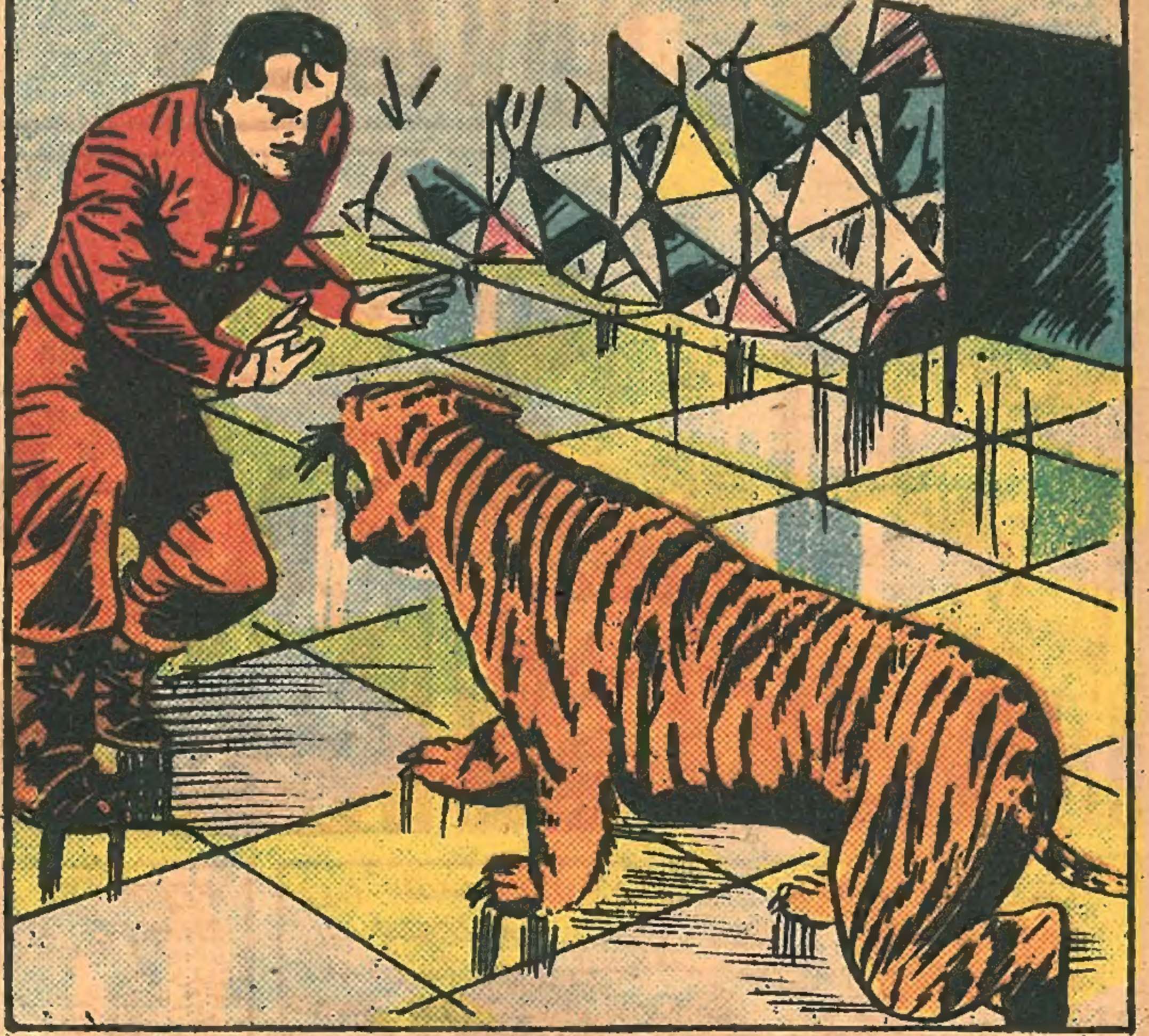
GİZLİ VAZİFE!

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

MANDRAKE APTULLAHI GERİ ÇEKMEK İSTİYOR. FAKAT APTULLAH YERİNDEN BİLE KİPİRDEMİYOR. KARŞISINDAKİ ÖLÜMDEN HABERSİZ TAŞ GİBİ DURUYOR.

MANDRAKE SİHRİYLE, KAPLANI MAĞLUP ETMEĞE ÇALIŞIYOR. ONUN KORKTUĞU BİR SEYİN NAVALINI YASATMALIYIM, DİYOR. "HERHALDE BİR DÜŞMANI OLMALI."

DERHAL DIŞARIDA GÖRDÜĞÜ HAYVANIN HAYALİNİ YASATIYOR. KAPLAN KORKUYLA KAÇIYOR.

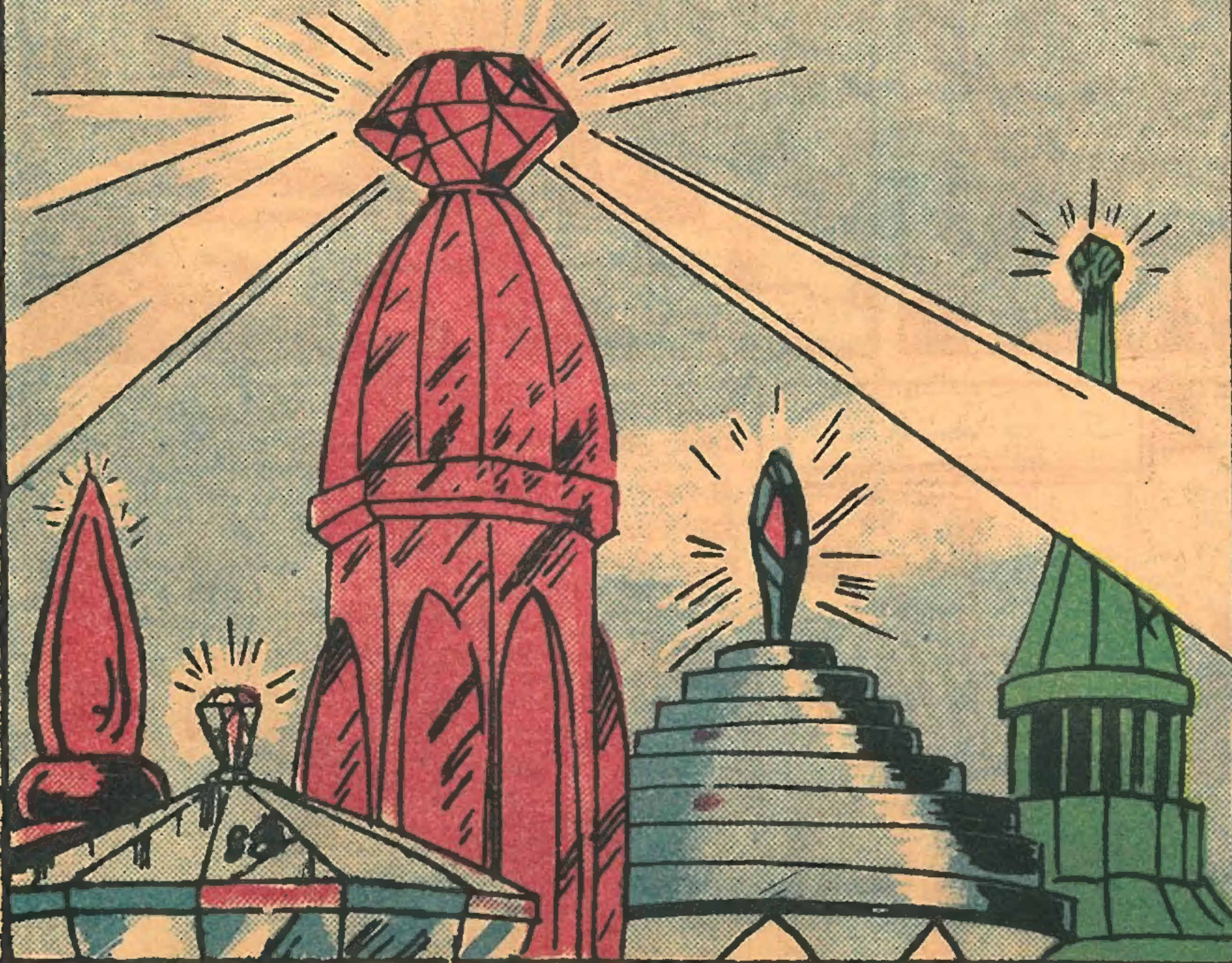
MANDRAKE "KUSURA BAKMA APTULLAH," DİYEREK UŞAĞIN CENESİNE BİR YUMRUK ATIYOR.

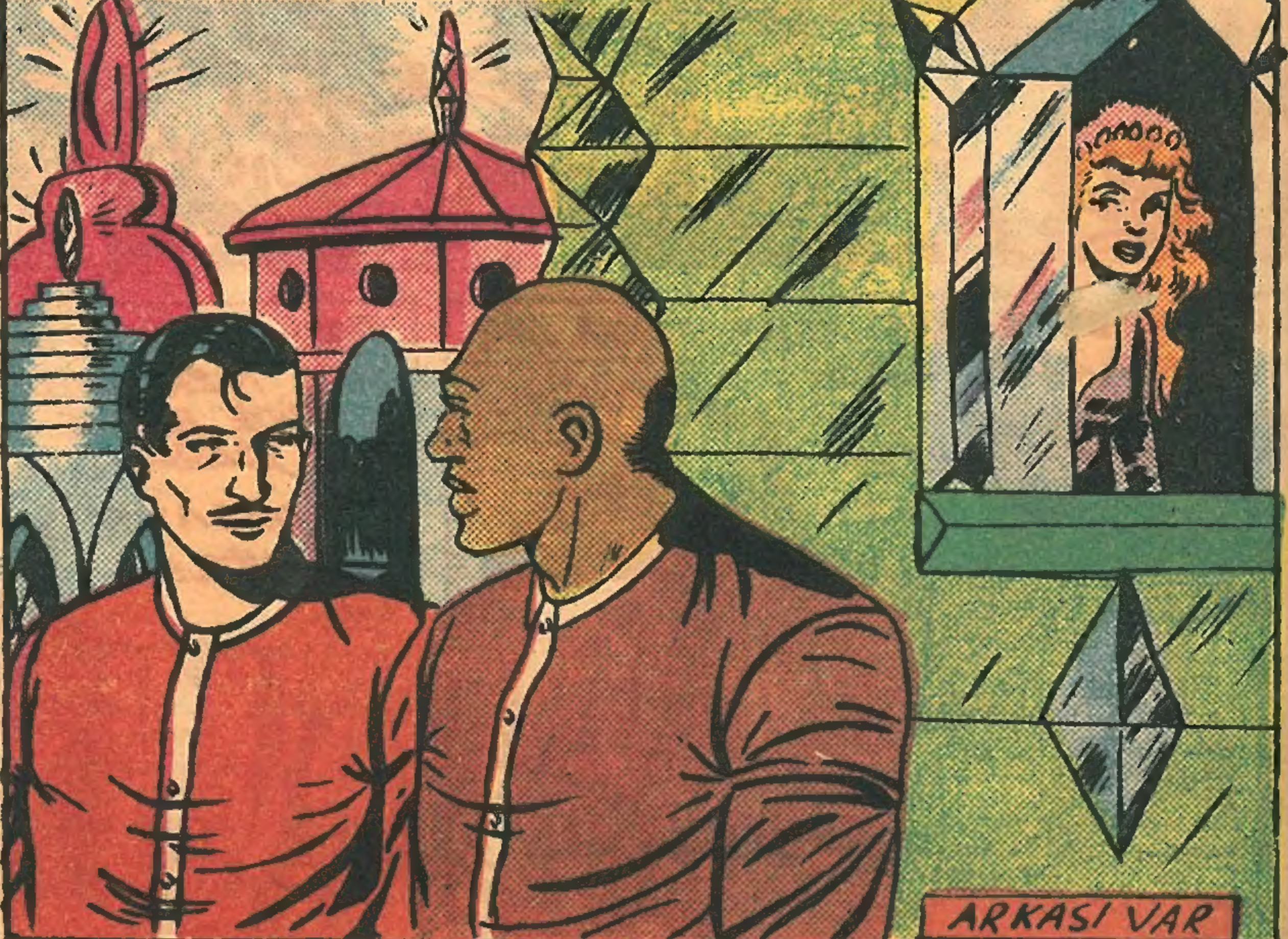
DIŞARI ÇIKTIKLARI VAKIT, APTULLAH "NEREDEYİM?" DİYE SORUYOR. SİHRİBAZ GÜLEREK: "MÜCEVHERLER ŞEHRİNDE..."

"TEVEKKELİ DEĞİL BU MEMLEKETİ HİÇKİMSE İSTİLÂ ETMEMİŞ." BU IŞIK İÇERİ GİRENİ İPNOTİZE EDİP ÖLÜME SÜRÜKLÜYOR. NEKADAR GARİP VE KUVVETLİ BİR SİLÂH.

AKILLARA DURGUNLUK VEREN, GÖZ ALAN MÜCEVHERLİ ŞEHRE, BÜYÜK ELMAS, ZÜMRÜT PARKELERLE DÖSELİ SOKAKLARA, MÜCEVHERLERLE PİRİL PİRİL YANAN EVLERE. BAKIYORLAR. MANDRAKENİN "BU ŞEHRİN SAHİBİ KİM? NEDEN ETRAFTA KİMSE YOK?" DİYE BAĞIRISINA SADECE DERİN BİR SÜKÜT CEVAP VERİYOR.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ

HERŞEYE RAĞ-
MEN ÖLÜME
TAM ÜÇ AY
MUKAVEMET
ETMİŞTİ.

BÜ SIRA-
LAR ÜBALDO.
NUN ORORA
İLE BULUŞ-
TUĞU ZAMAN-
LARA RAĞTILI
YORDU.

İÇ ÂLEMİ-
Nİ, ORORA-
YI DA ÜZ.
MEMEK İÇİN
GİZLİYORDU.

KENDİNİ ÜZÜP HARAP ETME ÜBALDO..
TABİT MAKSİMİLYEN GÜNÜN BİRİNDE İYİLE-

SECEK.. CESUR OL..
HANI SENİN SEVDİ-
ĞİN BİR KIZ VARDI.
ONU BANA GETİR.
SENE..

HELEN SON
DAKİKALARINI
YAŞAMAKTA
İDİ..

İSTE
ÜBALDO
KIZI BU
SIRADA GE-
TİRMİŞ VE
ORORA
ZAVALLI HE-
LENİN SON
DAKİKALA-
RINDA
YANINDA
BULUN-
MUŞTU.

18/1

HEM KIZ KARDEŞİMİ
ÖLDÜRDÜM. HEM ZA-
VALLI BİR YAVRUYU
BEDBAHT ETTİM..
ALLAHIM NE
AZAP..

BÜYÜK BİR GAYRETLE ZİHNİNDEN
BU FENA DÜŞÜNCELERİ KONDU.
NİHAyet MAKSİMİLYENİN
YATTIĞI MIELZER
KLİNİĞİNE GELDİ.

YENİ BİR HA-
BER VAR MI?

MAALESEF YOK..
YEGANE ÜMİDİM
BİR AŞI TATBİKİNDE.

DELİKANLI İÇİNİ ÇEKTİ. SONRA NİŞANDAN BAHSETTİ.

BUGÜN SİZİ DE DAVETLİLER
ARASINDA GÖRECEĞİMİ ÜMİT
EDİYORDUM DOKTOR..

AFFIMI RİCA EDERİM. DAVETLİLER
ARASINDA HABSBURGLARDAN BİRİYLE
KARŞILAŞIRIM DİYE KORKTUM. BİLİYOR-
SUNUZ YA BU SİRRI İRİMİZDEN BAŞ-
KA BİLEN YOK..

BU SİR BENİM İÇİN BİR
AZAP OLMAĞA BAŞLADI.
HATTA BUNU NİŞANLIM
BİLE FARKETTİ

AMAN ALLAH AŞKINA ONA BU HU-
BUSTA BİRŞEY SÖYLEME. MAK-
SİMİLYENİN KÖR OLDUĞUNU KİM-
SE DUYMAMALI.. ÇÜNKÜ AVUS-
TURYA TAHTININ YEGANE VÂRİ-
Sİ OĞUR..

88/1

UBALDO'NUN YÜZÜNDE YORGUNLUK ÂLÂMETLERİ

GÖZÜKTÜ

YA KÖR OLDUĞU DUYULACAK OLURSA AM.
CASİ GRANDÜK TAHTIN VARISI OLARAK İLERİYE
KENDİ ÖĞÜNÜ SÜRER DEĞİL Mİ? HELEN
DE BUNLARI SÖYLEMİŞTİ. FAKAT BEN O SÜ
LÂLEDEN DEĞİLİM.
BUNLAR BENİ
İLGİLENDİRMEZ

DOKTOR KIZDI

BU SİRRI GİZLİ TUTUĞUM HELENE
YEMİN ETMEM.. HÂLÂ ONUN SE
Sİ KULAKLARINDA..

NE DEMEK İSTİYORSUNUZ?

SİZ BU SİRRI KİM
SEYE SÖYLEMEMEYE
YEMİN ETTİNİZ DE
ĞİL Mİ?

İSTESEM ETMEZDİM
FAKAT ZAVALLI HELEN
ISRAR ETTİ.. BEN DE
ETTİM.

KARDEŞİNİZİN RU
HUNU MUAZZEP ETME
MEK İÇİN BU SÖZÜ
TUTMANIZ LÂZİM.
BEN DE YEMİN ETTİM.
BEN SÖZÜMÜ TUTACAĞIM.

EYET AMA.. İNSAN
EN SEVDİĞİ BİR İN
SANDAN BUNU SAK
LARSA FECİ OLUYOR

CESARET.. BU AZAP ONA GÖZ
LERİNİ İDDE ETTİĞİMİZ ZAMAN
SONA ERECEK. O ZAMAN HERŞEYİ
SERBESTÇE SÖYLEYEBİLECEKSİNİZ

İNSALLAH BU YARIN BİR
ZAMANDA MÜMRÜN OLUR..

BUNDAN SONRA
UBALDO ÇOCU
ĞU GÖRMEK
İSTEDİ.
MELZER ONU
KLİNİĞİN BAH
ÇESİNE GÖ
TÜRDÜ.
ÇOCUK
YERDEKİ ÇA
KILLARLA
OYNUYORDU.
KALKTI VE
GELENLERE
KARŞI İLERİ
LEDİ.

DAYI NEREDESİN?
BENİ KUCAGINA AL

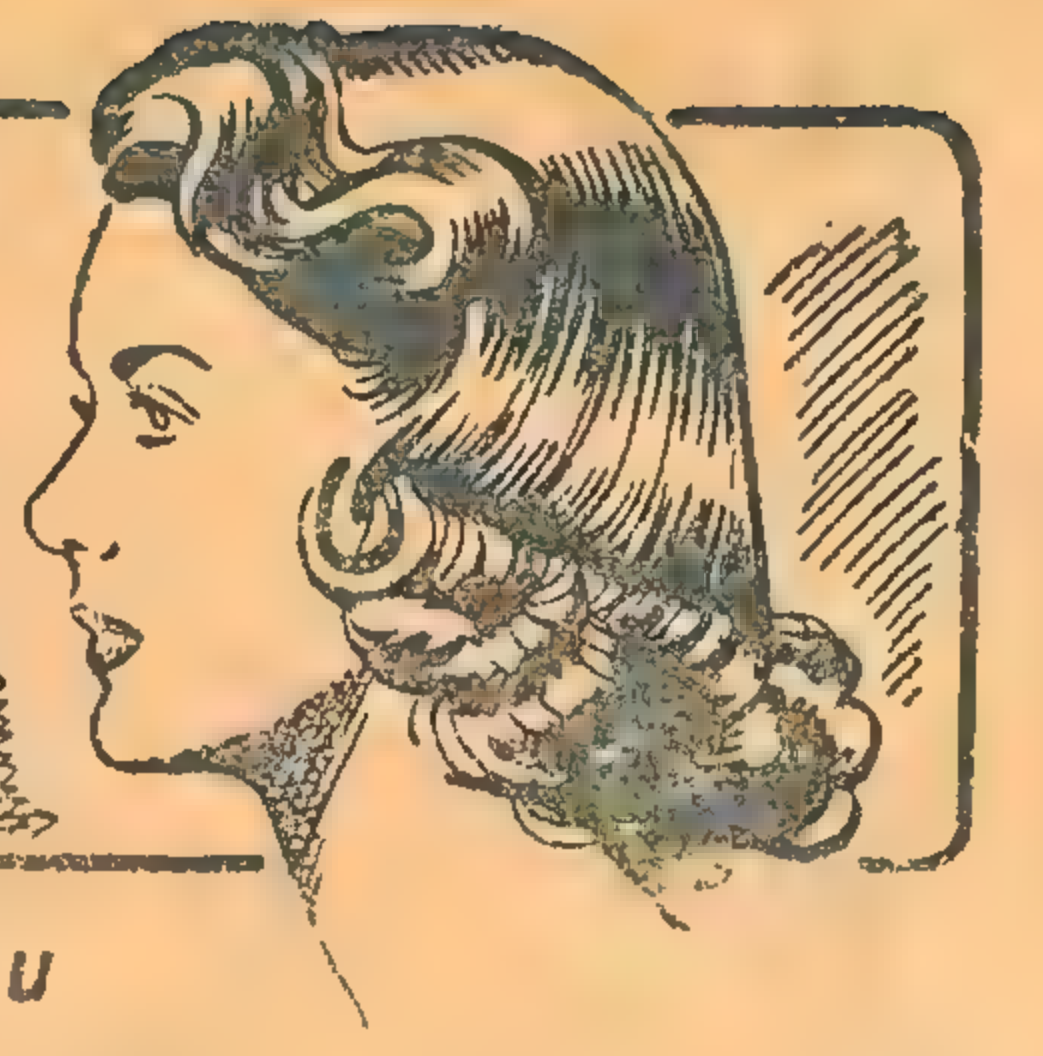
BURADAYIM YAV
RUM

HER ZAMANKİ GİBİ UBALDO ÇOCU
ĞUN YANINDA AĞLAMAK İÇİN
KENDİNİ GÜÇ TUTTU

DAYI! HANI BANA VAGONLARI MAVİ TREN
ALACAKTIN YA... VAGONLAR MAVİ OLMASA
DA OLUR. BEN NASIL OLSA RENGİNİ GÖ
RECEK DEĞİLİM Kİ

AYRILIK GECESI

Aşk ve Macera Romanı: 13

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Hava durdu, kasırga dindi. Ay ışığı her tarafı aydınlattı. Vardilerden, boğazlardan sel sesleri geliyordu. Evin etrafı deniz gibiydi. Suları artık toprak çekmiyordu.

Nihayet onlar geldiler. Önde Ekrem geliyordu. Kucağında Nigâr vardı. İkisi de baştan aşağıya ıslanmışlardı. Ekrem kucağında taşıdığı baygın sevgilisini sedirin üstüne bıraktı. Bu sırada babam da içeriye girdi. Zavallı adam aklını yarı yarıya kaçırmıştı.

Ekremi odasına çıkartıp yatırdık. Yataş o yatıştı. Ertesi sabah kalkmadı. Her tarafı ateş içindeydi. Durmadan öksürüyordu. Nigâr da hastalanmıştı. Fakat o ertesi gün kalktı, doktoru getirttik. Ekremi muayene etti. Vaziyetini çok tehlikeli gördü. Babasına haber vermeliğimizi, derhal hastahanelerden birisine yatırıp sıkı bir tedavi görmesi gerektiğini anlattı.

Nigâr hıçkırıklarla ağlıyordu. O zaman bu kadının görüldüğü kadar vefasız olmadığını anlamıştım. Çiftliğin üstüne, âdeta bir kara bulut çökmüştü. Meselenin içyüzünü annem ve babam bilmiyordu. İstanbula telgraf çekildi. Gelen cevapta Ekrem'in annesinin geleceği bildiriliyordu.

Her dakikanın büyük bir kıymeti vardı. Nigâr hazırlanıyordu, gidecekti. Bir gün, biraz hava almak için bahçeye çıkmasını fırsat bilerek yanına gittim ve onla şöyle münakaşa ettim:

— Onu bu halde bırakıp nereye gidiyorsunuz. Sizi ne kadar sevdiğini biliyorsunuz. Sizin yüzünüzden bu hale geldi. Sizde hiç merhamet yok mu?

Nigâr bana şiddetle mukabele ediyordu:

— Ben ona hiçbir şey yapmadım. Benim gibi gururunu, şerefini ner şeyin üstünde tutan bir kadının bu toy çocuk yüzünden rezil olduğunu mu istiyorsun?

— O nihayet sizi seven bir gençtir. Bu halde bırakıp kaçmak bir cinayettir.

— Benim burada kalmamla gitmem arasında onun için büyük bir fark yok. İyice hasta. Ben ona İstanbul'da görüşeceğimi söyler, öyle ayrılırım. Annesi geldiği zaman burada bulunmamalıyım. Belki ona da bir şeyler söyler, belki benimle evlenmek istediğini anlatır. Düşün herkes beni ayıplamıyacak mı? Kalamam Seher. Fakat ayrılırken onu teselli edeceğim.

Nigârın da hakkı vardı. Gitmesi lazımdı. Gideceği günü tayin etti. Babamdan sabahın pek erken saati için otomobil istedi. Otomobil gü-rültüsü duyulmıyacak kadar uzakta bekliyecekti.

Onun hareketinden bir gün evveldi. Ben Ekrem'in yanındaydım. İçeriye girdi ve bana kendilerini yalnız bırakmıyacaklarını söyledi. Çıktım fakat uzaklaşmadım, anahtar deliğinden içeriye bakıyor ve gözetliyordum. Şöyle bir konuşma duydum:

— Ekremciğim, hayatım, ben pek üzülüyorum. Fakat bir iki güne kadar İstanbula inmeğe mecburum. Zaten sen de gideceksin. Şu soğuk algınlığın geçsin.

— Birkaç gün daha kalamaz mı-

sınız Nigâr Hanım?

— Niçin bunu istiyorsun?

— Beni dinle Nigâr. Ben budala değilim. Ben iyice hastayım. Etrafımdaki telâştan her şeyi anlıyorum. Ben verem oldum.

— Öyle şeyleri yorma kendine Ekremciğim. Hattâ bunu kabul etsek bile senin tedavin dâima mümkündür. Allen zengin. Nasıl olsa seni kurtarırlar. Niçin bedbinsin?

— Ben sensiz yaşamak istemiyorum.

— Bense mi?

Nigâr hıçkırıkla hıçkırıkla ağlıyordu. Hastanın ellerini tuttu. Bu ateş gibi yanan elleri yüzüne yapıştırıyor, onları öpüyordu:

— Sana bin tane Nigâr feda olsun hayatım. Sen iyi ol, eğer seninle evlenmez, veya kendimi sana

İyi olmağa gayret ediyordu.

vakfetmezsem Allah beni kahretsin. Bu yemin Ekrem'in üstünde pek iyi bir tesir yaptı. Birden iyileşmiş gibi davrandı. Yüzünde bir ferahlık belirdi:

— Nigârciğim, ne zaman gideceksin?

— Öbür gün gideyim olmaz mı?

— Olur, fakat senden bir ricam var.

— Söyle hayatım.

— Sen gitmeden önce senin odana geleceğim.

— Benim odama mı?

— Evet.

— Fakat düşünmüyor musun ki bu düşüncesizlikle bana büyük bir leke süreceksin.

— Kimse duymaz Nigâr. Sen ara kapıyı açık bırakacağın ve bana bakacağın söylersin. İki kapıyı da kilitlersin.

— Ekrem, beni incitme.

— Sana ihtiyacım var Nigâr. Sana sarılmak, senin ellerini tutmak ve öyle uyumak istiyorum.

— Yine mi çapkınlık?

— Çapkınlık değil, aşk. İçimden böyle geliyor. Zannediyorum ki ben öleceğim ve sana hasret gideceğim. Seninle aynı yastığa baş koymadan. Sana sarılmadan, senin saçlarını koklayarak uyumadan ölmek...

— Sus Ekrem.

— Senin bileklerini tutmadan.

İçimde bir ferahlık duymadan...

Sus Ekrem, peki.

— Seni ümit etmeden ölüp gitmek... Kiskanarak, gözüm sende kalarak...

— Peki dedim sana Ekrem. Peki.

— Bu gece mi?

— Hayır, yarın gece.

— Söz veriyorsun değil mi?

— Peki dedim ya.

— Teşekkür ederim Nigâr. Fakat beni aldatırsan...

— Canım yarın gece gelirsin işte.

Nigâr işte böylece onu atlatmıştı. Ertesi gün, sabah karanlığı, iki gözü iki çesme ağlıyarak evden çıktı ve kendisini yol üstünde bekleyen otomobille çiftlikten kaçtı.

Ekrem'in gözleri hep kapıdaydı. Rütüp gün sabretti. Nigârın biraz

olarak saklıyorum. Nigâr şöyle yazıyordu:

«Hayatım,

«Seninle vedalaşarak ayrılmak seni pek fazla üzecekti. Bunun için bütün maneviyatım kırıgın, kalbim harap bir halde kaçtım. Senden ayrılalı bu altıncı gündür. Mütemediyen ağlamaktayım. Fakat hakikatte senin rahatsızlığından başka ağlamağa bir sebep yok. Çünkü kararımızı vermiş bulunuyoruz. İyi ol, kendine iyi bak ve şundan emin ol ki Nigâr, icabederse şerefini de çiğneyerek senin kollarına atılacaktır. Çünkü o da seni sevmektedir...»

Ekrem mektubu daha fazla okumaklığına müsaade etmedi. Eliyle işaret etti. Ne istediğini sordum.

— Okuma, dedi. Okuma, istemiyorum. Nefret ediyorum ondan. Bana elini uzat Seher. Elini uzat bana ve beni affet.

Elimi uzatmıştım. Elimi tuttu ve yüzünden iri terler akararak daldı. Ve size bugüne kadar söylemediğimiz bir hâdiseyi söyleyeyim. Annesi odaya girdiği zaman ellerimi onun elleri arasında gördü. Uyanmasın diye saatlerce o vaziyette kaldım. Gözlerini açtığı zaman babamı istedi. Babam onun yüzünü bile görmeğe tahammül edemiyordu. Bin güçlükle odaya girdi. Ekrem:

— Amcacığım, dedi. Ben. Seheri istiyorum, onu bana ver. Yalvarırım sana.

Babam şöyle cevap verdi:

— Sen iyi ol. Sana dünyamı feda edeyim evlâdım. Seheri mi istiyorsun? Al senindir.

Beni sırtımdan ona doğru itiyordu. Gözlerinden akan yaş zavallı babamı bitiriyor, hıçkırıyor:

— Helâl olsun, feda olsun sana. diyordu.

Zavallı Ekrem parmağına takılacak bir nişan yüzüğünü taşıyamıyacak kadar hastaydı. Geceyi uykusuz geçirdim. Gözünün içine bakarak bekledim, uyuyordu. İnandırılmaz bir sükûnet içindeydi. Yanından ayrılmama razı olmadığı iki gün içinde kendisine verilen her yiyeceği yedi. Hırçınlığından eser kalmamıştı. İyi olmak istiyordu. Bunun için elinden geleni yapıyordu.

Bir hafta daha çiftlikte kaldı. Sonra annesi, babam, ben birlikte İstanbul yolunu tuttuk. Onu çiftliğe sürgün yollayan babası, yani amcam pek fena olmuştu. Şimdi bütün parasını onu kurtarmak için harcıyordu. Fakat bütün çalışmalar faydasız kaldı. Hastahaneye yatırıldığından ikinci günü, sabaha karşı ağzından kan boşandı. Ayrıldığı istemediği için bir hastabakıcı ile ben de oradaydım. Hastabakıcı beni dışarıya çıkartmak istedi. Fakat Ekrem gözlerini bana dikmişti. Kanları kendisine göstermeden sildim. Bir şey söylemek istiyordu. Elimin birisini tutmuş, gözlerini kapatmıştı. Bir aralık parmakları canımı yakacak kadar sıkıştı, sonra gevşedi. Nöbetçi doktor geldiği zaman her şey tamam olmuştu. Ben böyle bir şeye ihtimal vermiyordum. Fakat bana:

— Zavallı genç, dediler, kurtuldu.

(Arkası var)

SEN BENİM KİYAFETİME GİR
SESİMİ VE HAREKETLERİMİ
TARLİT ET... BEN ROZİTA
YI KOLLARIMIN ARASINA AL-
MAĞA NİYETİM YOK. BEN İKİMİZ
İÇİN DE SIKARIM

25

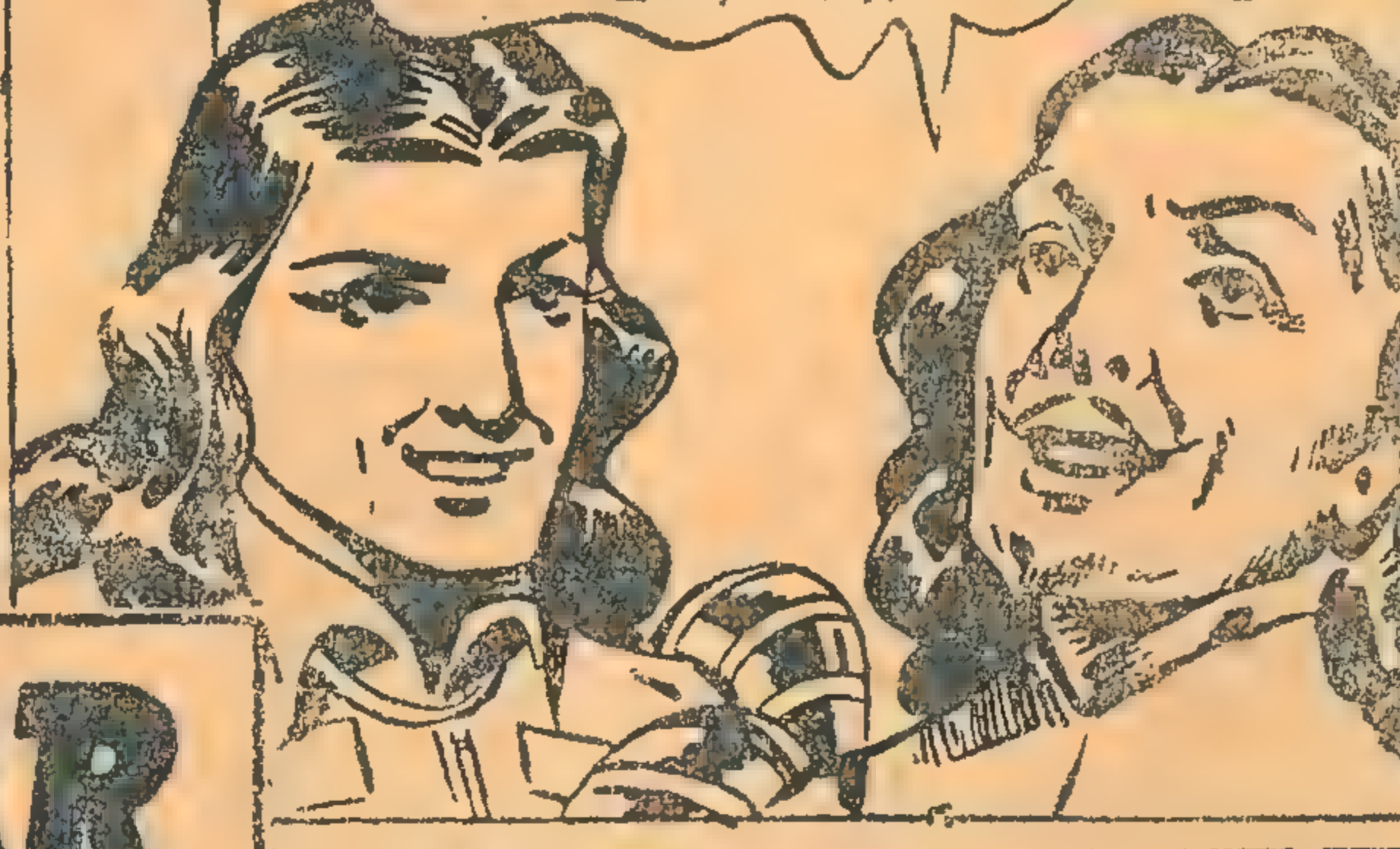
İTİMADINIZI
KAZANACA-
ĞIM

ADALAR KRALİÇESİ

BUGÜN ONDA ACAP BİR HAL
VARDI. ADETA YÜZÜ, KONUSMASI
VE HAREKETİ DEĞİŞMİŞTİ.
SONRA BANA DİKKATLE BAKMAMI
SÖYLİYEREK BİR GÜMÜŞ TABAK
VERDİ. BAKTIM, BİRŞEY YOK.

LÂKİN EN İHTİRASLI ANDA DA
KADININ AĞZINDAN İŞİMİZE YAKA-
YACAK MALÛMATI KOPARMAYA ÇALIŞ,
YOKSA BİR DAHA GÖRMENE MÛSA-
ADE ETMEMİ HİÇ MERAK ETME
ONU BÜLBÜL GİBİ SÖY-
LETİRİM.

MAJESTE ŞAMDANIN İŞİ-
ĞİNDA BAKIN.. BİRŞEYLER
GÖZÜKÜYOR VER BAKAYIM,
BANA...

BU ESNADA VARGO KRALIN HUZU-
RUNA GİRDİ

MAJESTE.. BU DAVETİNİZLE BANA
ŞEREF BAHŞETTİNİZ.

VARGO BENİM HENÜZ SANATI-
MADİM YOK.. FAKAT ODACIM
BUNUN İÇİN ÇOK İSRAR ETTİ.
BEN DE TUHAF BİR HİSLE ONU
DİNLEDİM.

KRAL BİR HAYLI UĞRAŞTIKTAN SONRA
OKUMAĞA MUVAFFAK OLDU.

.. SEVGİLİ KOCAM,
BİZİMKİNDEN UZAK BİR ADADA
MAHPUS BULUNUYORUM. SENİN İÇİN DE
KORKUYORUM. GEL BENİ KURTAR. BU TA-
BAĞI SANA GETİRECEK OLAN ADAM YARDIM
EDEBİLİR. BENİ BURAYA HAPSEDENLERİN
ÜZERİNDE ÜÇ GÜMÜŞ ÇAPASI OLAN YEŞİL
BEYRAKLARI VAR. ROZİTA

ŞİMDİ BİRŞEYLER ANLAMAYA
BAŞLIYORUM. BİRAZ EWELE BU
RAYA GELEN BENİM KARIM DEĞİLDİ

MAJESTE SÂKİN OLUNUZ.

MERAK VE ÜZÜNTÜDEN
ÇILDIRACAĞIM. BU TABAĞI GE-
TİREN ADAMI GÖRMEK İSTİ-
YORUM.. VARGO UŞAĞIMI
ÇAĞIR.

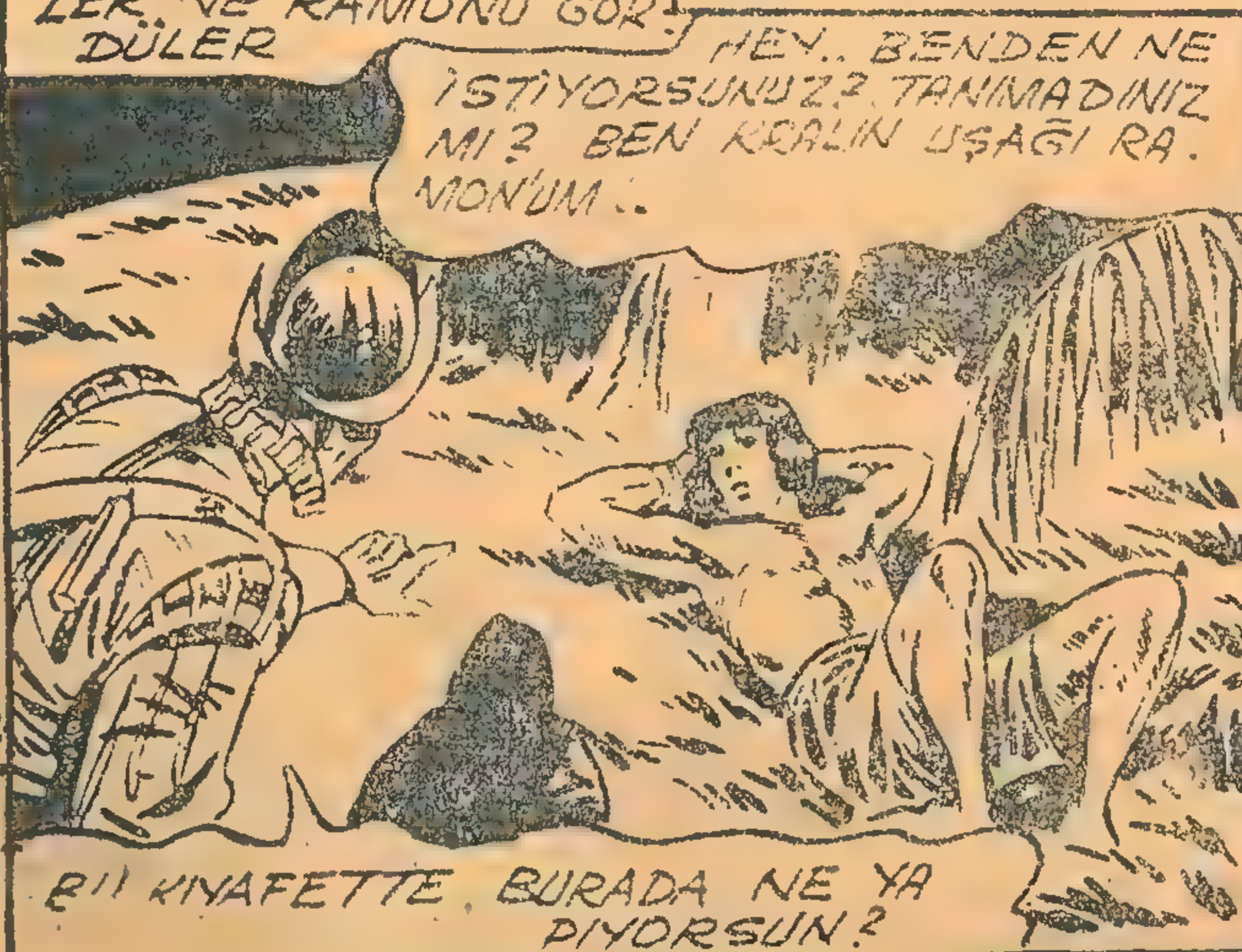

MAJESTE BEN O ADAMI SİZE
GETİRECEĞİM. FAKAT İHTİYAT-
LI VE SÂKİN OLMANIZ LÂZİM.
ETRAFINIZDA BİRÇOK TEHLİKE-
LER VAR ÇABUK GİT. ONUN
LA KONUŞMAK İSTİYORUM.

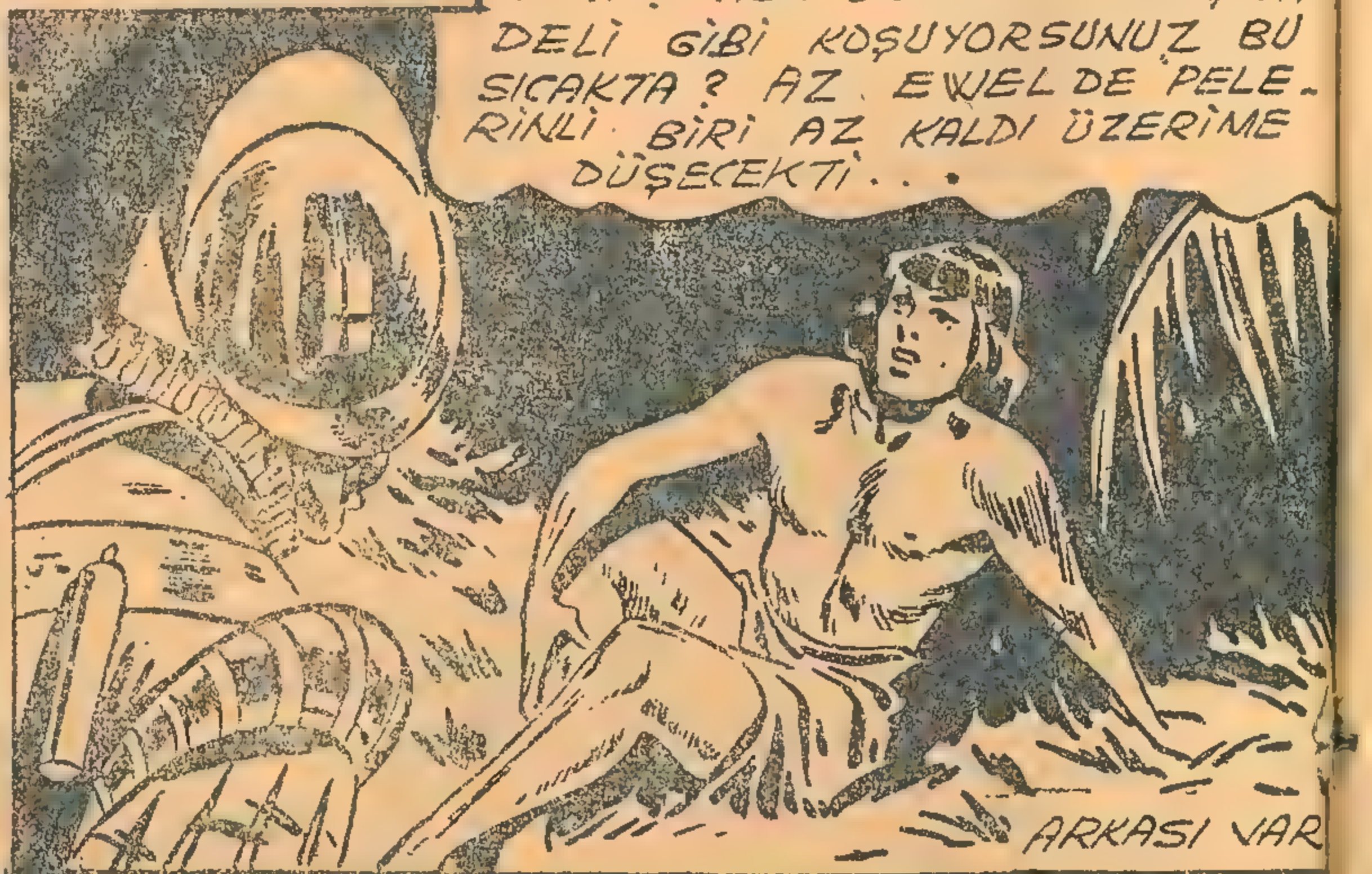
AZ SONRA TAKİPÇİ-
LER GERİ DÖNDÜ-
LER. VE RAMONU GÖR-
DÜLER

KRALIN UŞAĞI
RAMON BİR
MÜDDET AMİ-
RALIN ADAM-
LARI TARAFIN-
DAN TAKİP EDİL-
DİKTEN SONRA
BİR ÇİTİN AR-
KASINA SAK-
LANDI. ELBİSE-
LERİNİ ÇIKARDI.
ÇİMENLERİN
ÜZERİNE
UZANDI. 88

Bİ KİNAFETTE BURADA NE YA-
PIYORSUN?

NE Mİ YAPIYORUM? HİÇ HA-
VA ALMAYA HAKKIM YOK MU BE-
NİM? ASIL SİZE NE OLMUŞTA
DELİ GİBİ KOŞUYORSUNUZ BU
SICAKTA? AZ EWELE DE PELE-
RİNLİ BİRİ AZ KALDI ÜZERİME
DÜŞECEKTİ...

ARKASI VAR

EŞEK ŞAKASI

Yazan: M. YAMAN

Felâket haberini yatakta aldı. Siyatikten yatıyordu. Bir sabah gözünü açınca mektubu başucunda buldu. Eski arkadaşlarından birisi yazıyordu:

«Rodosla Fethiye arasında Temel Kaptanın idaresindeki Servet motorunuz bir fırtınaya tutularak batmış ve kaptanla beş tayfa maalesef boğulmuştur.»

Mektubun dahası vardı ama okuyamadı. Bir kere bağırarak bayıldı. Apartıman birbirine girdi. Kolay mı? Hem altı can, hem motor, hem de seksen bin liralık mal gitmişti. Üstelik sigorta da ettirilmemişti.

Dürüst, namuslu bir adamdı. Belinde ve bacaklarındaki şiddetli ağrılara bakmadan yatağından fırladı. İlk işi mektubu yazan arkadaşına telgraf çekmek ve bu işi daha esaslı olarak tahkik etmesini istemek oldu.

Yıldırım telgrafına yıldırım telgrafiyle cevap geldi:

«Maalesef doğrudur.»

Çıldıracaktı. O sadık adamlarıyla kaptana mı yansın? Motara mı yansın, yoksa elden giden bütün servetine mi?

Kaptanın, denizcilerin evlerine bir bir giderek baş sağlığı diledi, ağladı, paralandı. Elinde avucunda ne varsa o yetimlere, dullara verdi.

Bir hafta içinde değişikliklere dönmüştü. Avrupada tahsilde bulunan oğluna artık tahsisat veremeyeceği için geri çağırdı.

Eğer kiracıları çıkartabilseydi apartımanı bile satacaktı. Yazıhane-yi kapattı, ticaretini tatil etti.

Bir gün de kızının nişanlısı bir mektup yazdı:

— «Sayın Bay, malî durumunuzun birden değişmesinin aramızdaki nişan anlaşmasına da tesir edeceği pek tabiidir. Asil ailenize karşı duyduğum derin saygılarımin devamına inanarak beni nişan yüzüğünü ladede mazur göreceğinizi umarım.»

Kızı düştü bayıldı.

Felâket felâket üstüne geliyordu. Başını alıp Anadolu'da bir köye çekilmekten başka çaresi kalmamıştı.

On beşinci gün arpartımanı da sattı. Kiracılı olduğu için yarı fiyatına verdi. Fakat bu defa on sekiz yıllık karısı direndi:

— Ben bu şehri bırakıp da Anadolu'da çiftçilik yapamam.

— Peki ne olacak?

— Ne olaksa olacak. Gidemem ben.

— Peki ama benim bu şehirde yaşamam imkânsız.

— Kendi rahatın için beni ne diye basit bir hayata mahkûm ediyorsun? Gideceğin varsa git. Ben bir yere kıpırdamam. Bu iş ayrılığa kadar varır.

— Ya, öyle mi? Buyur mahkemeye.

Mahkemelik oldular. Karısı babasının evine nakletti. Kız iki ateş arasında kaldı. Bu arada öteden

beri kıza musallat olan bir delikanlı çıktı:

— Selmayı verin bana artık. Sizin zenginliğiniz kalmadı. Ben onu seviyorum. Siz engel olmasaydınız o bana varacaktı.

— Ya, öyle mi? dedi. Gelsin kız. Kızına sordu, aldın mı aldım, verdin mi verdim. Mesele çabucak halledildi. Felâket haberini aldığı gün otuz beşinci günü ne karı kalmıştı, ne kız, ne de apartıman.

Karısı için istenilen tazminatı, nafakayı toptan, kızının da hakkını bir elden verip apar topar gelen oğluna da bir miktar para verdikten sonra kendisine kalan on bin lira ile çift çubuk almak üzere Anadolu yolunu tutmağa hazırlandı.

Bir bavul almak için Mahmutpaşaya çıkış dönüyordu. Birisi arkasından seslendi:

— Sadık pey, pana bak. Tursana daa.

Döndü. Ağız açık kaldı. Karşısında Temel Kaptan vardı:

— Sen, sen ha, sen ölmedin mi?

— Sen ne teysün. Yaşımız kaç.

Fenalıklar geçiriyordu. Çıldırdığını sanıyordu. Soğuk terleri sıcak terler takip etti. Gözleri yaşlarla doldu, boşandı.

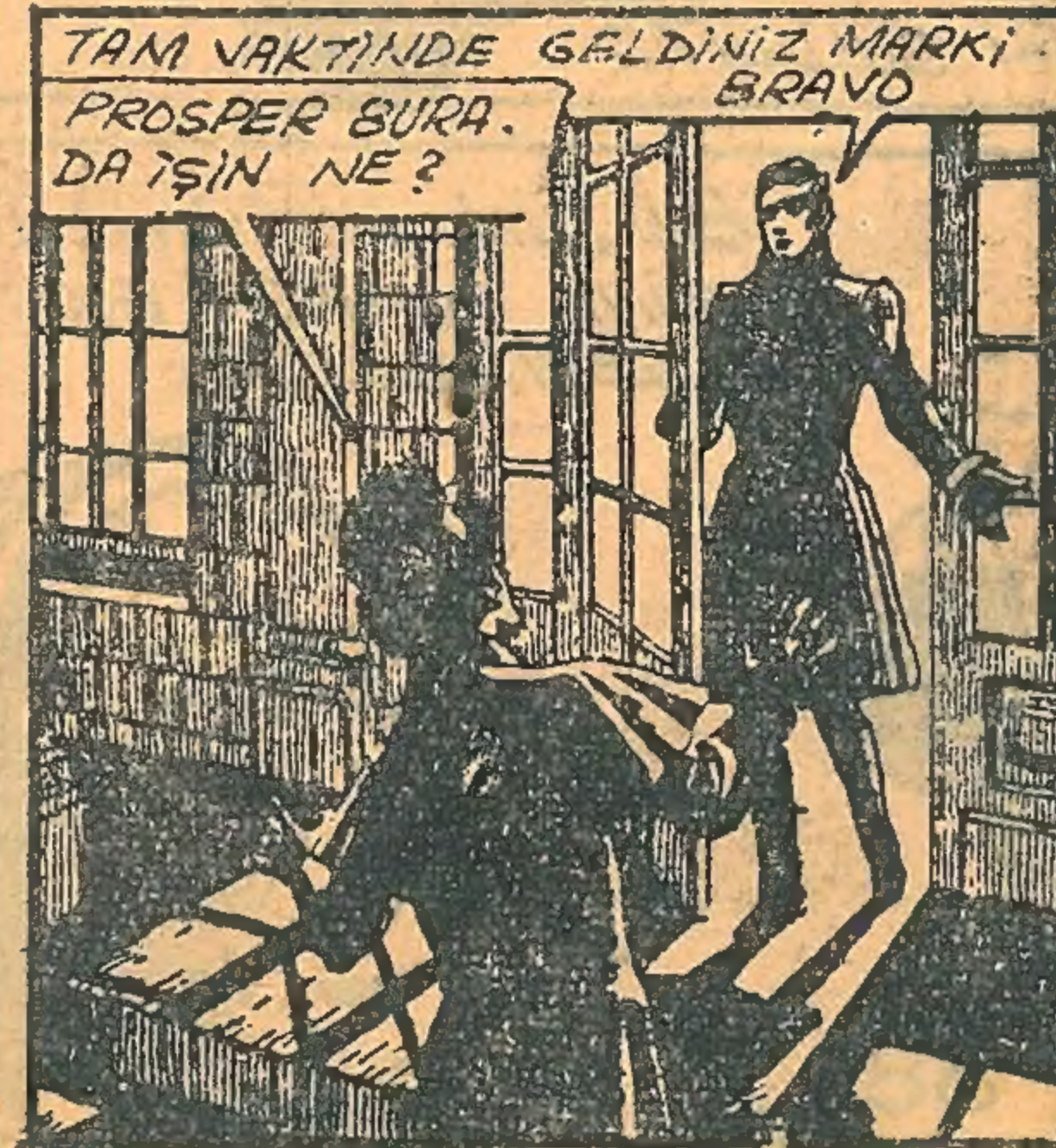
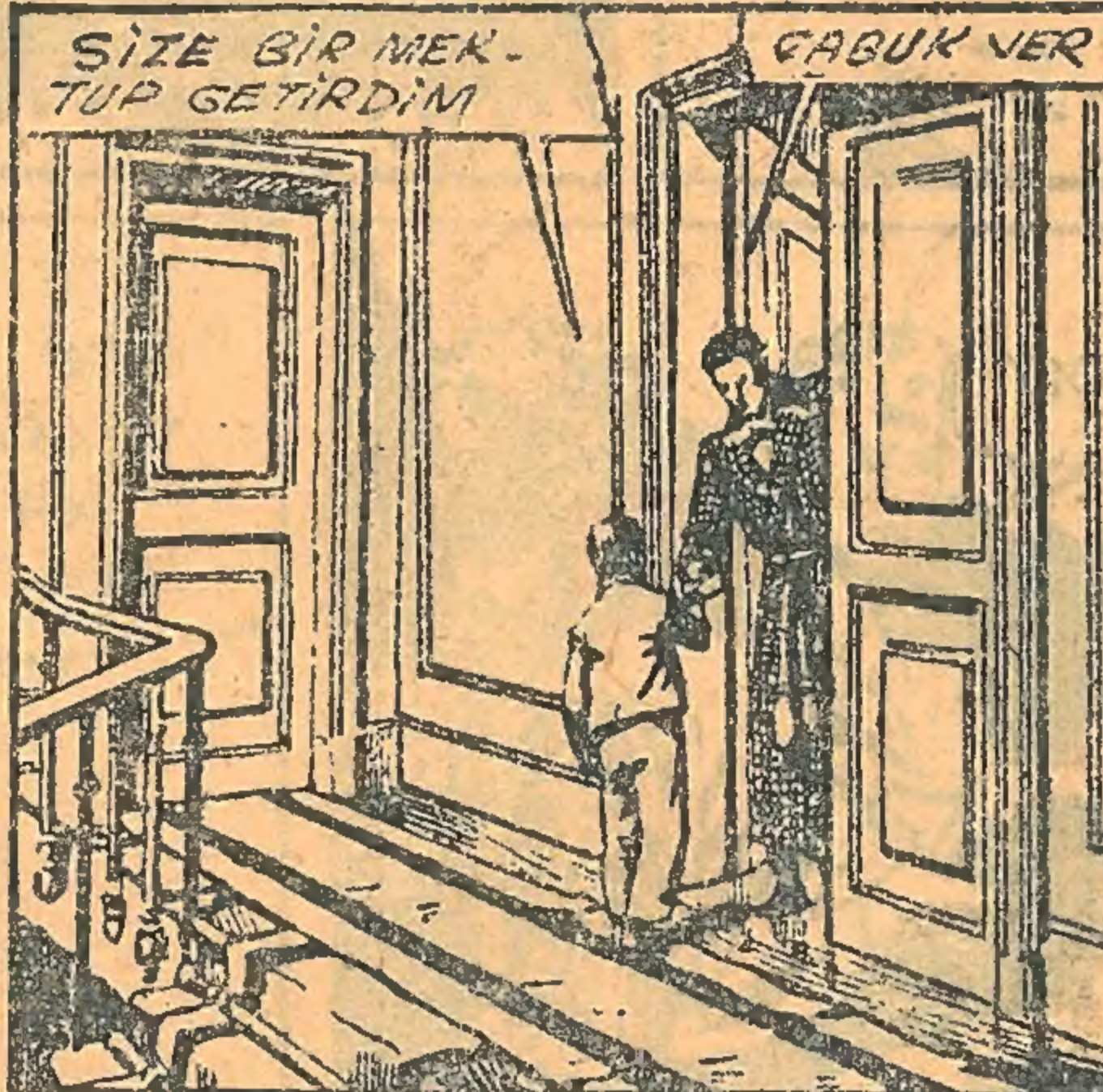
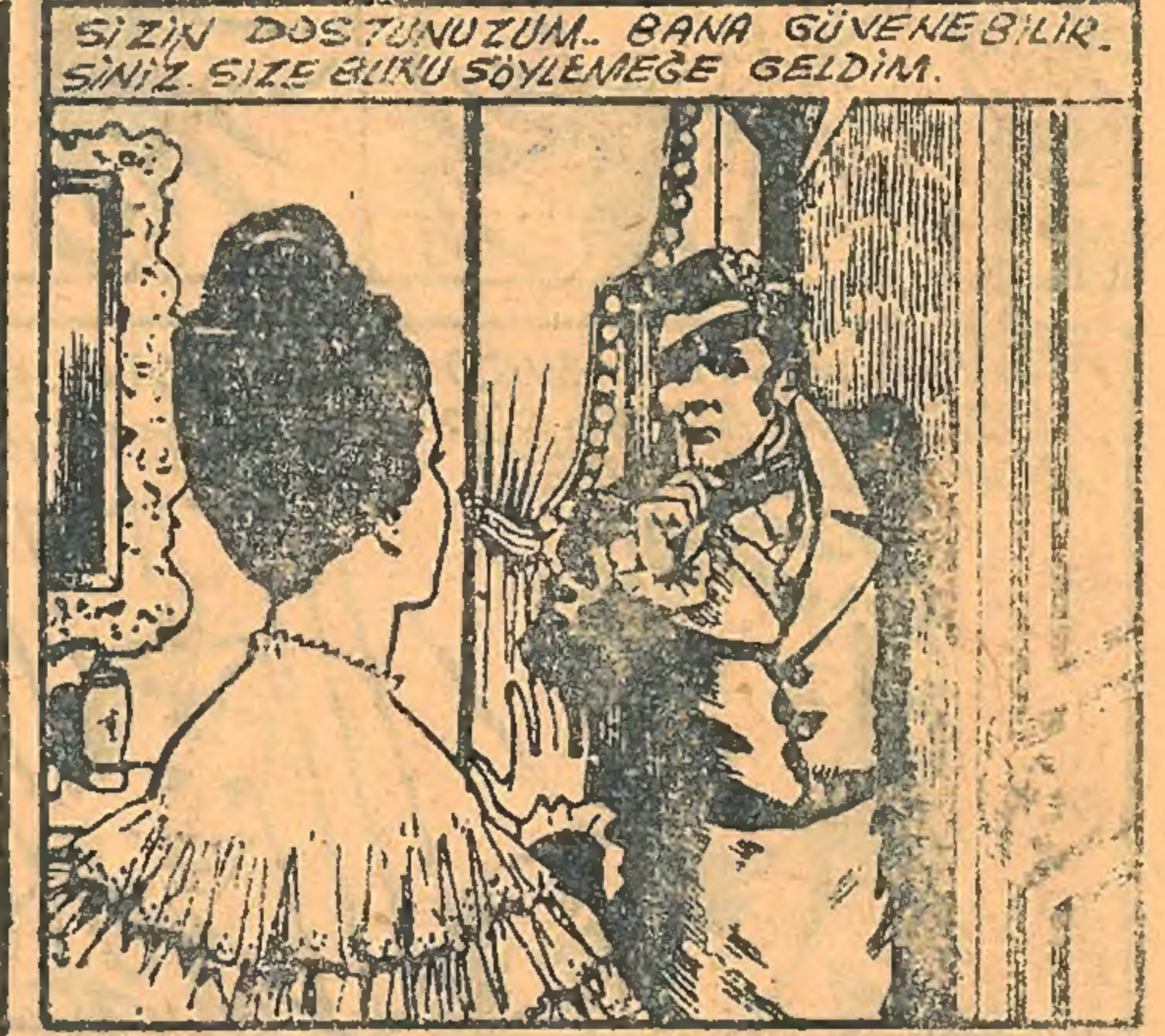

— Temel, Temel, bana doğru söyle. Ölmedin mi? Sen kurtuldun demek? Öteki zavallılar, Mehmet, Küçük Hüseyin, sonra iki kardeş Trabzonlular, Raif, o zavallılar.

— Sen teli misün? Neye zavallı teysün. Aslan gibi usaklar. Pu sabak geldük, Motor Tophanede temirlü.

— Motor da batmadı mı? Beni (Devamı 14. sayfada)

MONTE KRISTO'NUN ESRARİ

KORSANLAR ADASI ABUKADAN KURTUL-
DU. İNGİLİZ VE HOLLANDA
GEMİLERİ YAKAYI GÜÇ
BELÂ KURTULDULAR.

HEPİMİZ TEKRAR BU-
LUŞTUR ÇOK ŞÜKÜR..
PEKİ RÜİ NEREDE? AT

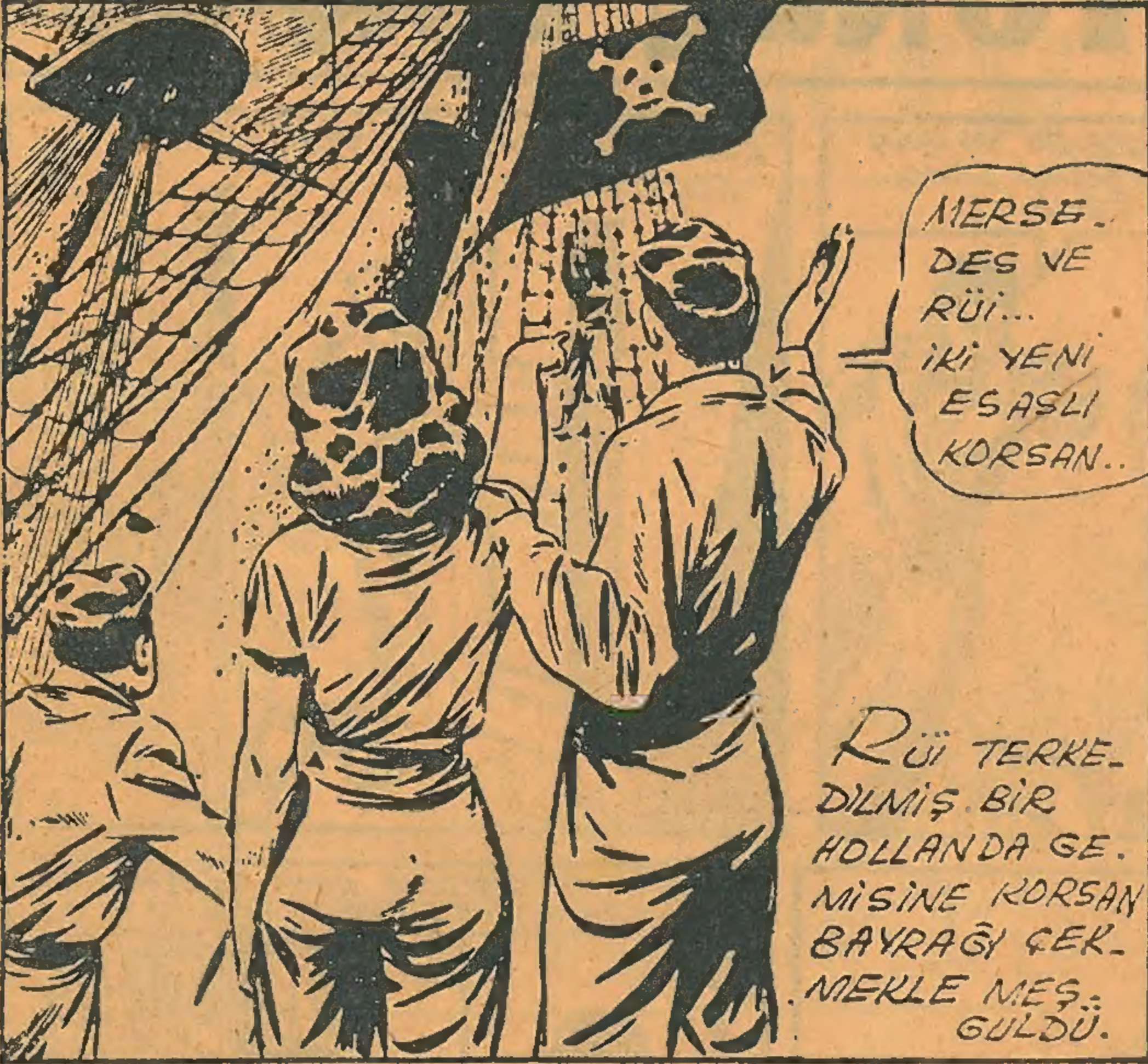
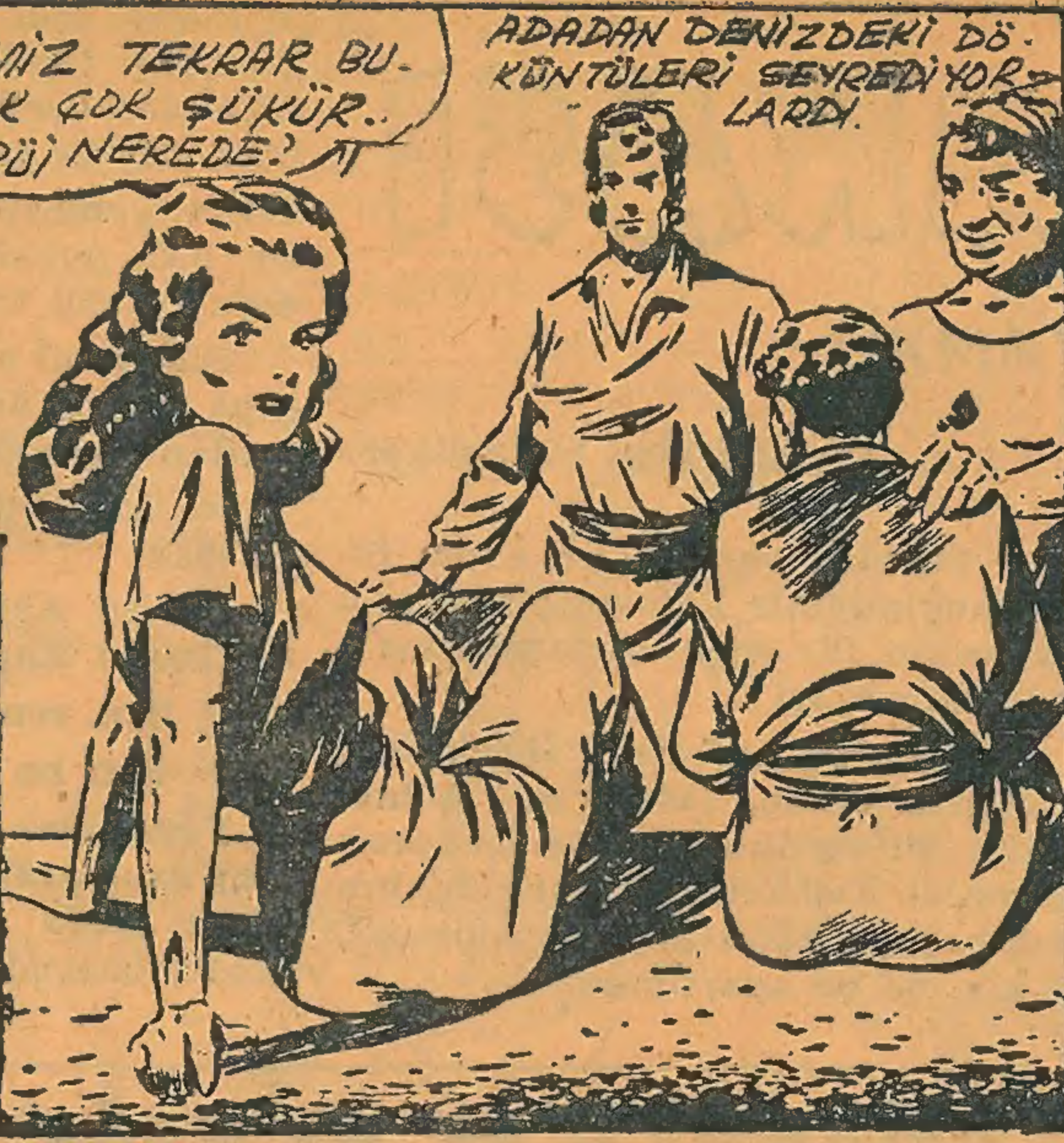
ADADAN DENİZDEKİ DÖ-
KÜNTÜLERİ SEYREDİYOR-
LARDI.

KORSANLAR KRALI

No: 58

....ETME-
LERİ
İÇİN SER
BESTİ
VERİLDİ.

ESİRLERE İSTEDİK-
LERİ GİBİ
HAREKET.

MERSE-
DES VE
RÜİ...
İKİ YENİ
ESASLI
KORSAN..

RÜİ TERKE-
DİLMİŞ BİR
HOLLANDA GE-
MİSİNE KORSAN
BAYRAĞI ÇEK-
MEKLE MEŞ-
GÜLDÜ.

3 MART 1649 DA LAKONKAGA
MORİS ADASINI TERKETTİ.

MERGEDESLE MUÇD YENİ
MANZARALAR GÖRÜP HAY-
RAN KALİYORLARDI.

BAK..BAK...
UÇAK BALIKLAR

İLK VOLİ İYİ MEYVA VERDİ
KORMORAN BİR İNGİLİZ
KADIRGASINI HÜCUMLA
ZAPTETTİ.

ADADA
İŞSİZ GÜÇ
SÜZ OTUR.
MARTAN
SİKILAN KOR-
MORAN VE
ARKADAŞLA-
RI YENİ MA-
CERALARLA
ATILDILAR.

SONDA ADALARINDAN
DOĞRU BİR GEMİ KONVOYU
GELİYOR.. TİCARET
GEMİLERİ.. BEŞ
TANE

YAKALADIKLARI GENİ-
NİN MUHABERE DÖS.
YASINDA YENİ BİR KONVOYUN
GELDİĞİNİ BİLDİREN BİR YAZI BULDULAR

İŞTE BAKIN DOSTLARIM BU
PEK EŞASLI BİR HABER..
YELKENİ İLK GÖRENE BİR
DÜKA ALTINI
VERECEĞİM.

SANCAKTA TOR-
TUGA GÖZÜKTÜ

BÜTÜN KORSANLAR GÖZLE-
RİNİ DENİZİN ENGİNLİKLERİNE
GEVİRDİLER

HEPSİ BU
ZENGİN
TİCARET
GEMİSİ KON-
VOYUNUN
GÖZÜKME-
SİNİ BEK-
LİYORDU.

ARKASI VAR

ÖLDÜRÜCÜ KISKANÇLIK (2. sayfadan devam)

lardı.

Şimdi sıra Acker'de idi. Herkes sanki bu tehlikeli denemeye kendi-
leri atılacakmış gibi heyecanlan-
yordu. Mağrur ve kendine güvenen
bir tavırla trampoline tırmanan Ac-
ker, seyircileri selâmladı ve ilerledi.
Bu sırada Cora da ipin yanına gel-
mişti. Zavallı kadının başı dönüyor,
gözleri kararıyor, fakat bu halini
seyircilere belli etmemeye çalışıyor-
du. Harikalar yaratan cambaz bir
saniye içinde canlı bir top haline
gelmişti sanki. Boşlukta muntazam
daireler çizerek alçaldı ve birdenbi-
re halkın kopardığı müthiş çığlık-
lar arasında tepe üstü yere yuvarla-
narak hareketsiz kaldı.

Tentenin yanında, arkası Acker'e
dönük olduğu halde duran Cora, hâ-
lâ ipi çekmek için trampen'den çı-
kacak sesi bekliyordu. Fakat değil
bu tıktırtıyı, seyircilerin feryatlarını
bile duymamıştı biçare kadın.

Çünkü biraz önce toprak altında
geçirdiği heyecanlı dakikalar, dok-
torunun da önceden tahmin ettiği gi-
bi, Cora'nın kulaklarının sağır ol-
masına sebebiyet vermişti.

İNTİKAM PERİSİ

(4. sayfadan devam)

yok. Söylediklerimi babana söyle-
meyi unutma, emi, Vin?»

— «Merak etme, Körn. Sen de
eğer bir gün Vilâ'ya raslarsan ona
hâlâ emrine âmade olduğumu söy-
ler misin?»

XXII

Yolların Birleştiği Yer

Kış güneşi altında parlıyan kar-
lı dağların arasındaki uzun, dar bir
vadi. Bir tek sokağı olan, harap
kulübelerden müteşekkil tenha, fak-
ir bir köy. İşte Ocak ayının bir
sabahında Topaz Galç'ın umumi
manzarası.

(Arkası var)

EŞEK ŞAKASI

(13. sayfadan devam)

deli etme herif, doğru söyle.

Titreyen elleriyle cebinden o fe-
laket mektubunu, bütün hayatını
altüst eden mektubu, kendisini evin-
den barkından eden mektubu çı-
kartmağa uğraşırken Lâz kaptan
anlatıyordu:

— Aklını mi pozdin Sadık pey.
Malları teslim ettum yerli yerine.
Aldım paraları. Yüklettum oradan
inkiliz mallarını, dönüşte de otuz
pin lira navlun yaptık. Ta ne istey-
sün. Kelir kelmez vardım aparti-
mana. Tetuler sattı pinayı. Ya te-
tum nerde pulayum onı. Tetuler A-
natoliye giteceytu. Uzatmıyalım ne
yapacaymı pilmetum. Kiteyim eve
pir hamam yapayım tetum. Ras-
ladım saa...

Titrek bir elle uzatılan mektubu
okuduktan sonra da kahkahayı bas-
tı:

— Pilmez misun şakacidur o.
Zeklenmiş senunle.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

Kalb Kalbe Karşıdır!

4

LAKİN AŞK ÖYLE BİR SEYDİR Kİ KÖKLERİ BİRDEN BİRE KESİLİP ATILAMAZ. HEM SONRA ARA-LARINDA SON İZAHATTA VERİLMİŞ DEĞİLDİR. İSTE BU SEBEPLE CORC MUAYYEN SAATTE RANDEVU YERİNE GİDER.

Saat ikiyi kırk geçti.
Bende ne serseri seyim.
O tamamiyle başka birisi ile
mesgulken ben burada onu
Bekliyorum.
En iyisi Dört
Tirenine
Atlayıp
Gitmek.

HALBUKİ FLORA BAMBASKA BİRDURUMDADIR. BİR HASTA-HANE ODASININ SOĞUK DUVARLARI ARA-SINDA BABASININ CESEDİ BASINDA AĞLAM-AKTA DİR.

CORC HA-REKET E-DER.

ACIDAN KENDİ-Nİ KAYBEDEN FLORA GEÇEN ZAMANIN FAR-KINDA OLMAZ. ONUN HATIRA SINDA GEÇMİ-Sİ BÜTÜN ÇANLILIĞI İLE YAŞAMAKTA-DIR!

▽▽▽

İSTE BU HATIRALARDAN AYRILIPTA SAATE BAKTIĞI ZAMAN ÇILDIRACAK GİBİ OLUR..

Dört olmuş! Ya Amerikaya hare-ket edecek olan Corc? Ya ablam! Acaba telgrafımı aldımı? Ya cenaze merasimi? Of Çildiraca-gım!..

FLORANIN ABLASI İNES GELİR.

NİHAyet HASTAHANE MÜSTAH-DEMİNİN YARDIMIYLA CORCUN PANSİYONUNA TELEFON ETME-GE MUAFFA OLUR.

Hareket satını önemi aldı? imkân sız! Yoksa cenova-dan bir telgraf mı aldı? Hayırmı? Öyleyse?

88/1

Gitmiş!.. Hem de veda bile etmeden. Ah corc. Şu Anda neden yanı m-da değilsin? Sana o ka-dar muhtecim ki.

Zavallı Baba-cığım.

Hic izdirap çekme-den can verdi. Şim-di semalarda an-nemin yanına gitti..

Lütfen Sayfayı çevirin

BİNBİR ROMAN

ÇİĞEKLİ, ZİYARET-
LER, TAZİYELER VE
SONRA CENAZE TÖ-
RENİ... KABÜS VE
İZDIRAP SAATLE-
Rİ! NİHAyet YAL-
NIZLIK VE KENDİ
NE GELİŞ.

Ne fena! Artık
dünyada tek
başımıza kal-
dık inces...

Orası öyle... Fakat
bereket versin ki
babam zengin bir
adamdı. Ha aklı-
ma gelmişken
şu miras mese-
lesini konuş-
sak!

Şimdi bunun
sırası mı İnes?
Okadar acılıyım
ki...

Lessur ol Flora.
Sağlık olsun.
Cenazada ki
ev hakkında
ne düşün-
müyor-
sun?..

FLORA
ÜZÜNTÜ
İÇİNDE GÖZ-
LERİNİ YU-
MAR.

Böyle şeyleri dü-
şünecek halde
değilim şimdi...

Ama düşünmen
lazım. Senin yal-
nız yaşayacağını
biliyorum. Bunun
için Cenazadaki ev

benim
olarak
kalsın

Bankadaki paralara
gelince bunun idaresi
içinde bir vekil tayin
ederiz... Benim böyle
şeylere aklım erer...
Ne ise bunları sonra konu-
şuruz şimdi gitmeliyim...

Nasıl is-
tersen...

BİR SAAT SONRA...

Zavallı babacığım!.. İnes küçük bir
egoisttir demekle ne kadar haklıymış-
sın!.. yalnız mirastan
bahsetti durdu!

Fakat ben bütün hatıramı saklama-
sını bileceğim. Aramızdaki sırri hiç
kimse öğrenemeyecek. Hatta Corc
bile!.. Ne karagünlerdi onlar...

1937 Haziranı MARKİ SPİNOZA'LAR DA MEŞHUR
FRANSIZ ARTİSTİ MARTA ŞANTON SEREFİ-
NE BİR RESMİ KABUL VAR.

FLORA O
ACI GEC-
MİŞİ HA-
TİRLİY
YOR..

Maalesef Komen-
datör size 300000
Lira vermeme im-
kân yok.

Neyapalım
öyle olsun
Marki Spinoz.

BİR AZ SONRA...
Nen var baba? Yü-
zün sapsarı olmuş.

Bir şey değil kr-
zim bir az
yorgunum-
da ondan.

DAVETLİLER ARA-
SINDA KOMENDA-
TÖR VİNTÖRİ İLE
KIZI FLORADA BU-
LUNUYORDU. İNES
VENEDİKTE KAL-
MIŞTIR. BİR İKİ
GÜNE KADAR FLORA
DA ORAYA GİDECEK-
TİR. SUVARE ESNA-
SINDA KOMENDATOR
BİR KENARA ÇEKİ-
LİP MARKİZ SPİNOZA
İLE GÖRÜŞÜR.

AR-
KASI
VAR.